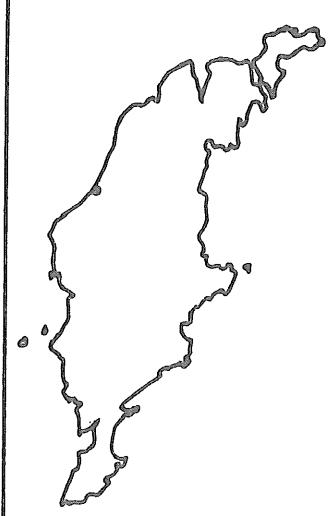
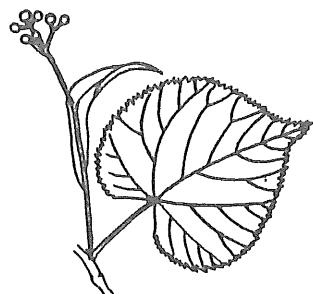

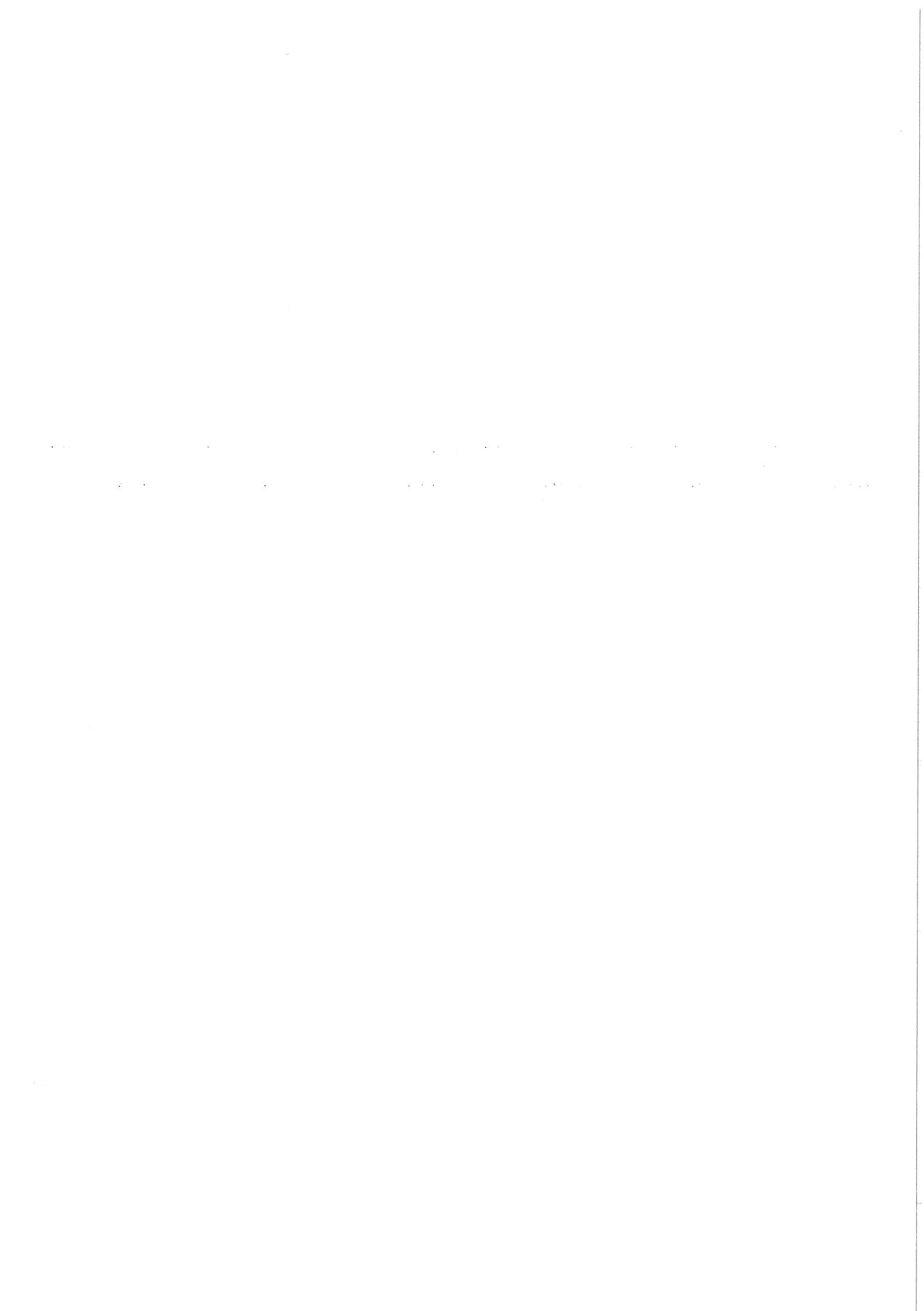
GOTLANDS LÄN

**ALVENA LINDARÄNG
BOTANISK INVENTERING**

**LÄNSSTYRELSEN
Naturvårdsenheten**

December 1982

B O T A N I S K I N V E N T E R I N G

A V

A L V E N A L I N D A R Ä N G

Utförd sommaren 1981 och våren 1982 av Lars Gustavsson och
Ola Jennersten, Zoologiska institutionen, Uppsala.

Föreliggande rapport grundar sig på arbeten utförda med ekonomiskt stöd från anslaget Vård av naturvårdsområden m m.
Författarna är ensamma ansvariga för rapportens innehåll varför detta ej kan åberopas som representerande länsstyrelsens ståndpunkt.

Visby i december 1982

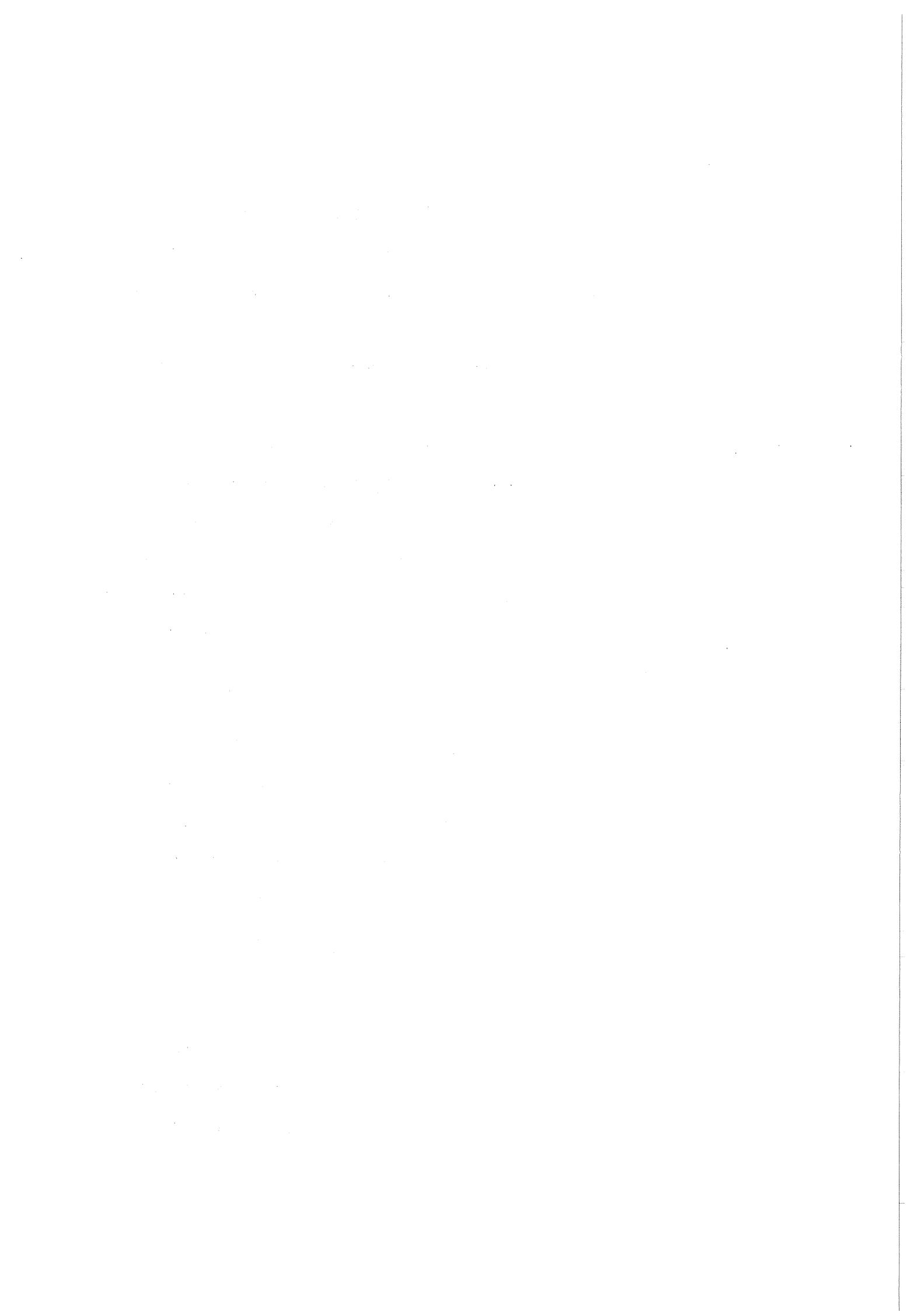
Länsstyrelsen, naturvårdsenheten

Inledning

"Från den öppna plats på strandvallen, där Vallstena medeltidskyrka på Gotland reser sin smäckra tornspira högt mot skyn, löper alltjämt stigen som en brun rand i gräset, tvärs genom den vackra Lindarängen och ned till Slumre grannlag längst ner i öster" börjar Arvid Ohlsson sin presentation av Alvena Lindaräng. Änget som är ett av Gotlands största ännu hävdade ängen är beläget ca 300 meter öster om Vallstena kyrka, Vallstena socken eller ca 25 km rakt öster om Visby (Fig. 1). Området som i dag är 5.6 ha är resterna av ett tidigare långt större änge. Under mitten av 1800-talet röjdes stora delar av änget till betesvall och åkermark.

Lindarängen har anor långt tillbaka i tiden. Fornfynd berättar att gotländska lövängen var fasta boställen redan 6-700 år före Kristus. Inom änget kan man se flertalet fornlämningar, exempelvis husgrunder och stenvästar (stengårdsgårdar). Hävden av änget har pågått i kanske tusen år och gett generationer av bönder foder för sina husdjur.

1954 förvärvades området av Svenska Naturskyddsföreningen som sedan dess utfört hävden på traditionellt sätt för att för eftervärlden bevara ett ursprungligt gotlands- änge.

Ängets skötsel (ur Borgegård 1981)

Ängesbruket utvecklades för att skaffa vinterfoder åt en i antal växande boskap. Boskapsstocken behövde i sin tur utökas för att försörja en växande befolkning. Från början kan man anta att befolkningen på Gotland levde på jakt och fiske tillsammans med en viss boskapsskötsel. Människorna koloniserade stränderna och utnyttjade de naturliga strandängarna som betesmarker. Flera havsvikar skar djupt in i de centrala delarna av Gotland vilket medfört att flera av de äldsta bosättningarna i dag ligger långt från vatten.

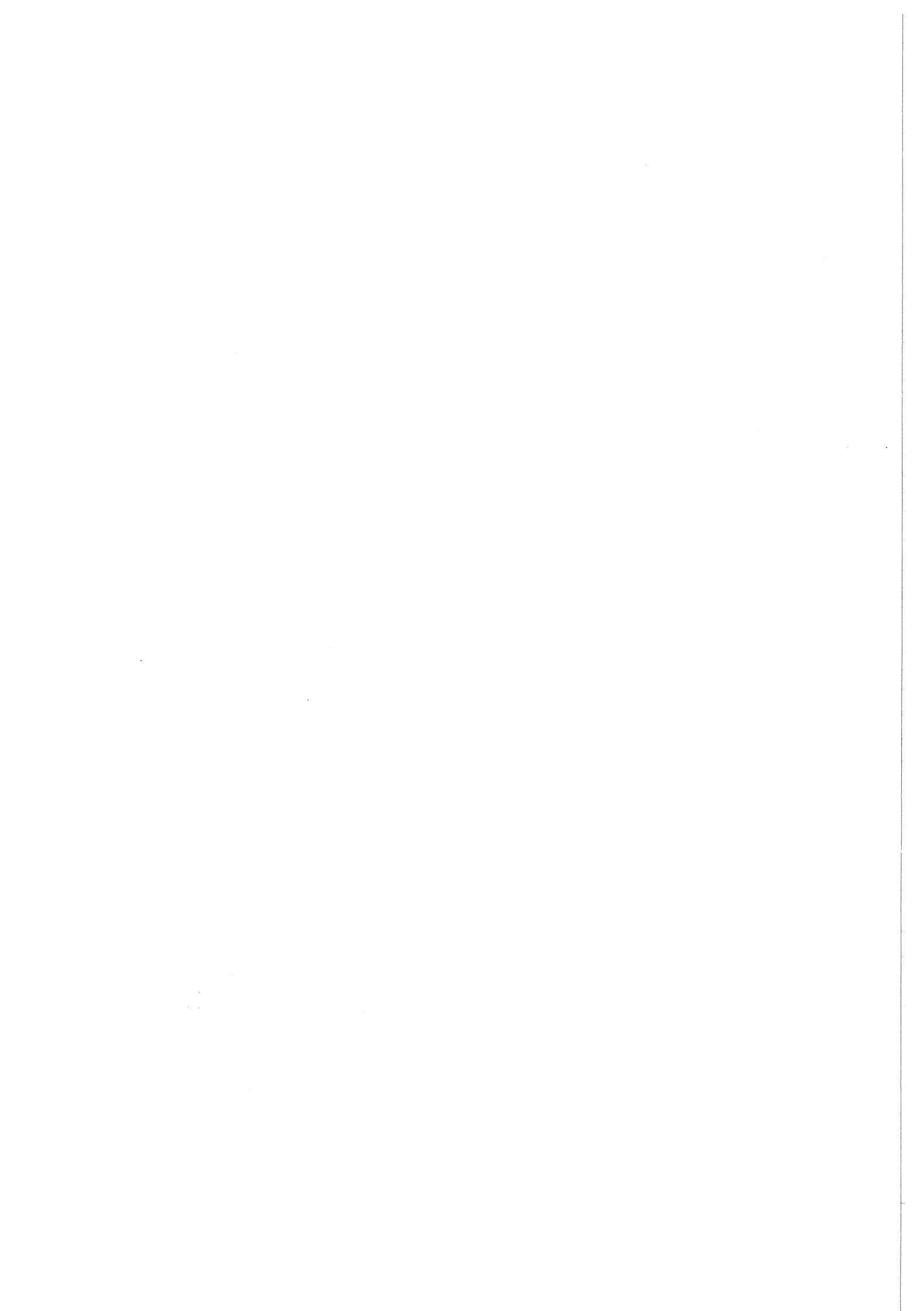
Då befolkningen ökade och tillgången på föda inte räckte till började de inre delarna av ön att koloneras och åkerbruket ta form. En teori har framkastats rörande öns kolonisering nämligen att det skulle röra sig om två helt skilda kulturer, en åkerbrukskultur och en handelskultur med jakt och fiske som binäringar. Hur det än må vara med den saken så började mark svedjas för att besås några år. Därefter fick svedjorna övergå till äng som kunde lämna vinterfoder åt boskapen. Stora träd fickstå kvar och buskage vid stenbunden mark lämnades även orörda. Senare flyttades bebyggelsen in i de forna svedjorna och delar av marken odlades mer permanent upp till åker. Inägorna - åker och äng - kom att ligga närmast bosättningarna. Utanför vidtog utmarken där boskapen fick hålla till. Ängesmarken kom att uppta ansenliga arealer på Gotland då animalieproduktionen var väsentligare än spannmål och stora ytor

krävdes för att producera tillräckligt med foder för varje kreatur. Så småningom utvidgades åkermarken på ängets bekostnad. Man kunde få ut allt större skördar genom dikning och gödsling av marken. Dessutom började vinterfoder att produceras på åkrarna och det gav mångfaldigt mer utbyte än vad ängen kunde producera. Ängen hade därmed spelat ut sin ekonomiska roll i den agrara försörjningen.

Ängesbruket har som vi sett mycket gamla anor och dess skötsel har växt fram genom generationers erfarenhet. Ängens skötsel kan indelas i flera moment: fagning, slätter, halvbete, klappling och röjning.

Fagning (ur Borgegård 1981)

Hela ängen renkrattas från fjolårslöv, nedfallna pinnar och grenar så snart marken torkat upp så pass mycket att den går att gå på. När vitsipporna - fagningsblomman - blommar brukar vara tiden för fagningen. Löven lyfts genom den spirande vegetationen upp från markytan och kan lättare krattas bort. Fagningen kan ofta börja i mitten av april på torra och solöppna platser i ängen medan man får vänta till senare tidpunkt i de våtare partierna - i vissa fall ända fram mot midsommar. Faget bränns på speciella brännfläckar som används år efter år. De bör vara placerade så att den minst produktiva marken används. Man strävade efter att göra brännfläckarna så små som möjligt för att största möjliga yta skulle kunna användas för höproduktion. Ofta

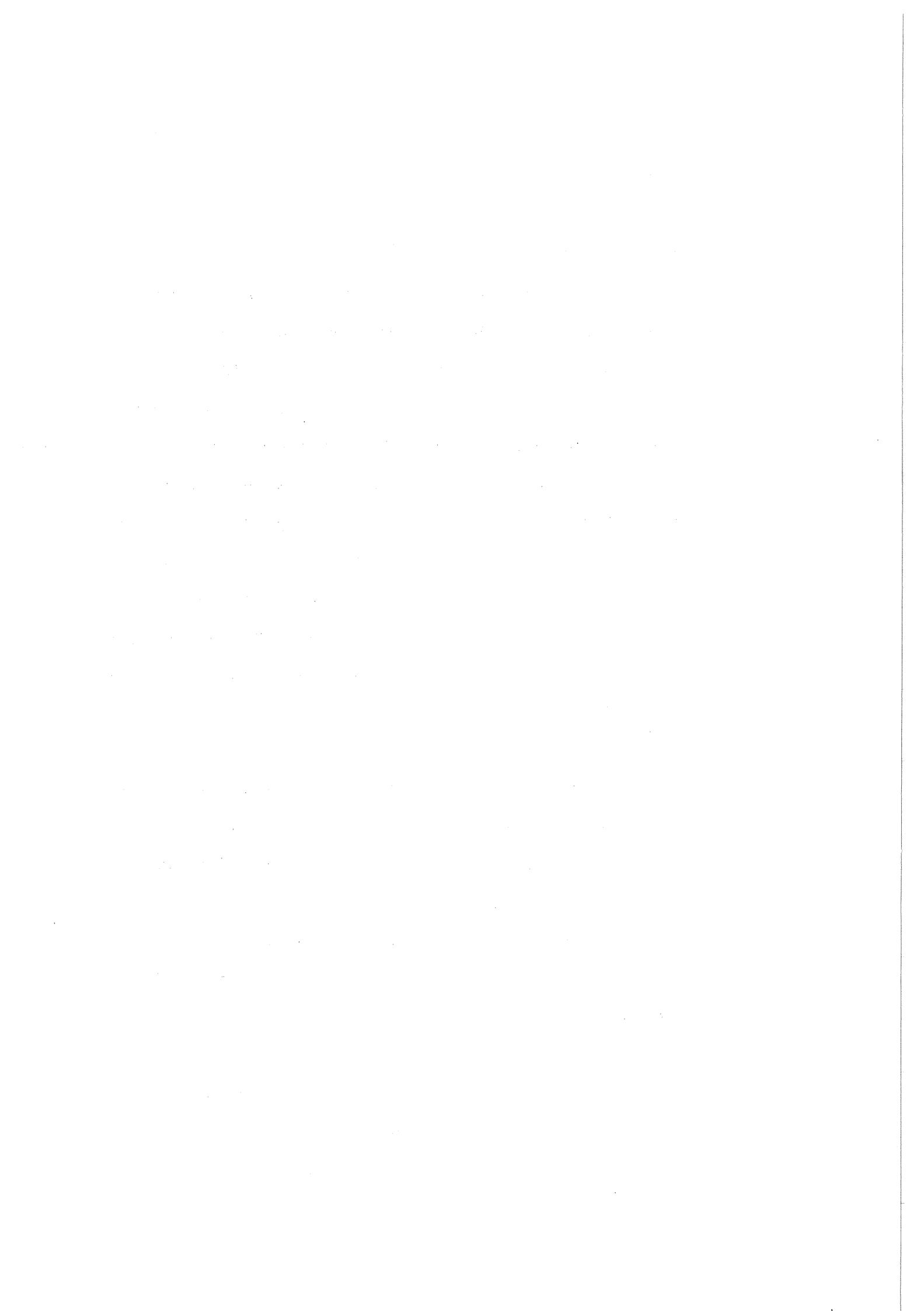
spreds askan ut över slätterytorna för att ge marken ett tillskott av närsalter.

Slätter (ur Borgegård 1981)

Ängena slättades senare än vad man i dag gör med slättervallarna. När hö- och ängsskallrans mogna frön skallrade i fröhusen var det dags att slå. Växtarter som vid den tiden - ca mitten av juli - redan hunnit blomma och sätta frö, särskilt geofyter och kryptofyter, gynnades. Arter med sen blomning missgynnades. Karlarna slog höet och kvinnorna räfsade ihop det och bar ut det från de skuggiga partierna av ängen till de solöppna gläntorna. I dessa "braidräum" fick därefter höet torka på marken under det att det vändes upprepade gånger enligt ett visst system. Då höet hade torkat kördes det hem till gården.

En bidragande orsak till ängets uthållighet att producera hö är att den innehåller flera växtskikt. Trädens rötter kan tränga djupt ner i mineraljorden och hämta upp näring som kommer ängesfloran till del. Flera gräsarter är även mycket djuprotade. Arter med en snabb förmultning bidrar även till att förbättra markens näringstillstånd.

Trots det förlorar ängen ständigt en del av sitt näringsskapital som är uppbyggt under den tid då ytan var helt beskogad. Det kan bara delvis kompenseras av

markmineralernas vittring och ev tillskott av näringssämnen genom i sidled transporterat markvatten.

Under 1700-talet klagades det på många håll i Sverige över den sjunkande produktionen av hö från ängarna. Vegetationen förändrades från att ha varit - krävande - örtrik till ett tillstånd - mindre krävande - med stort inslag av mossor och ris. Man hade därvid utnyttjat marken för hårt och många ängen blev olönsamma att bruka.

Bete (ur Borgegård 1981)

Då höet bärget och ängets gräs och örter fått växa till något släpptes nötboskapen in i ängen. Normal betade alla husdjur fritt på utmarkerna. Ombyte av bete var av betydelse för mjölkproduktionen då skogsbetet var av sämre kvalitet. Boskapen höll dessutom rent från stubbskott och igenväxande ytor där man inte kommit åt med liarna, t ex vid stenvästar och kämpagravar. Boskapen gick sedan i ängen hela vegetationsperioden.

Den gödsel boskapen lämnade ifrån sig spreds på våren - med klubbor - ut över ängesmarken. Det gav näring åt ängesmarken och man slapp de vegetationsfria "korukorna".

Klappning (ur Borgegård 1981)

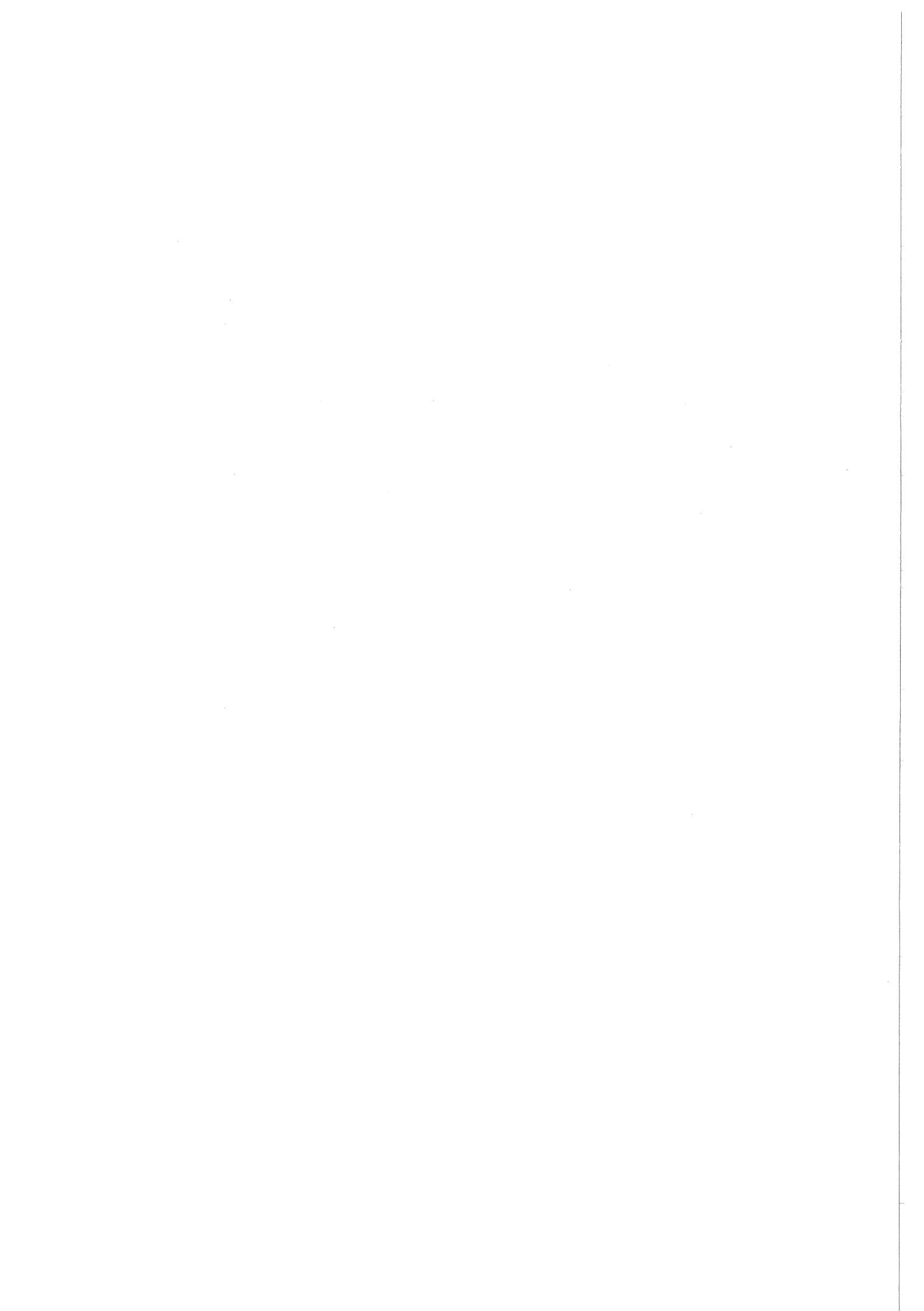
"Vid hamlingen eller som guten säger - klappningen - togs ängets andra foderskörd. Nu var det träden som fick släppa till sina blad till vinterfoder. Det torra lövet

ansågs som ett mycket nyttigt fårfoder. Endast vissa trädslag hade användbart löv. Ask, alm, lind och lönn var de trädslag som klappades, medan ek, björk, asp och hassel fick stå orörda. Klappningen gjordes på hög- eller eftersommaren, i våra lindarängar just när linden blommade. Då var höskördens bärget i såväl äng som myr och man visste hur mycket löv som man behövde komplettera vinterförråden med. Träden klappades så ofta som det lönade sig. De behöver få minst tre-fyra år på sig att skjuta nya skott mellan varje klappning om det skall vara mödan värt att ge sig på dem igen" (Olsson).

Klappningen går till så att man från stammen kapar bort alla grenar. Kvar lämnas alltså en stam som kan vara 2-20 m hög. De bladbärande kvistarna höggs av från grenarna, samlades ihop och torkades. De utgjorde vinterfoder för får och getter. Genom att träden klappades öppnades förut beskuggade ytor av ängen och vegetationen ändrade karaktär från skuggfördragande arter till ljusälskande gräs och örter. Artrikedomen ökade dessutom.

Röjning (ur Borgegård 1981)

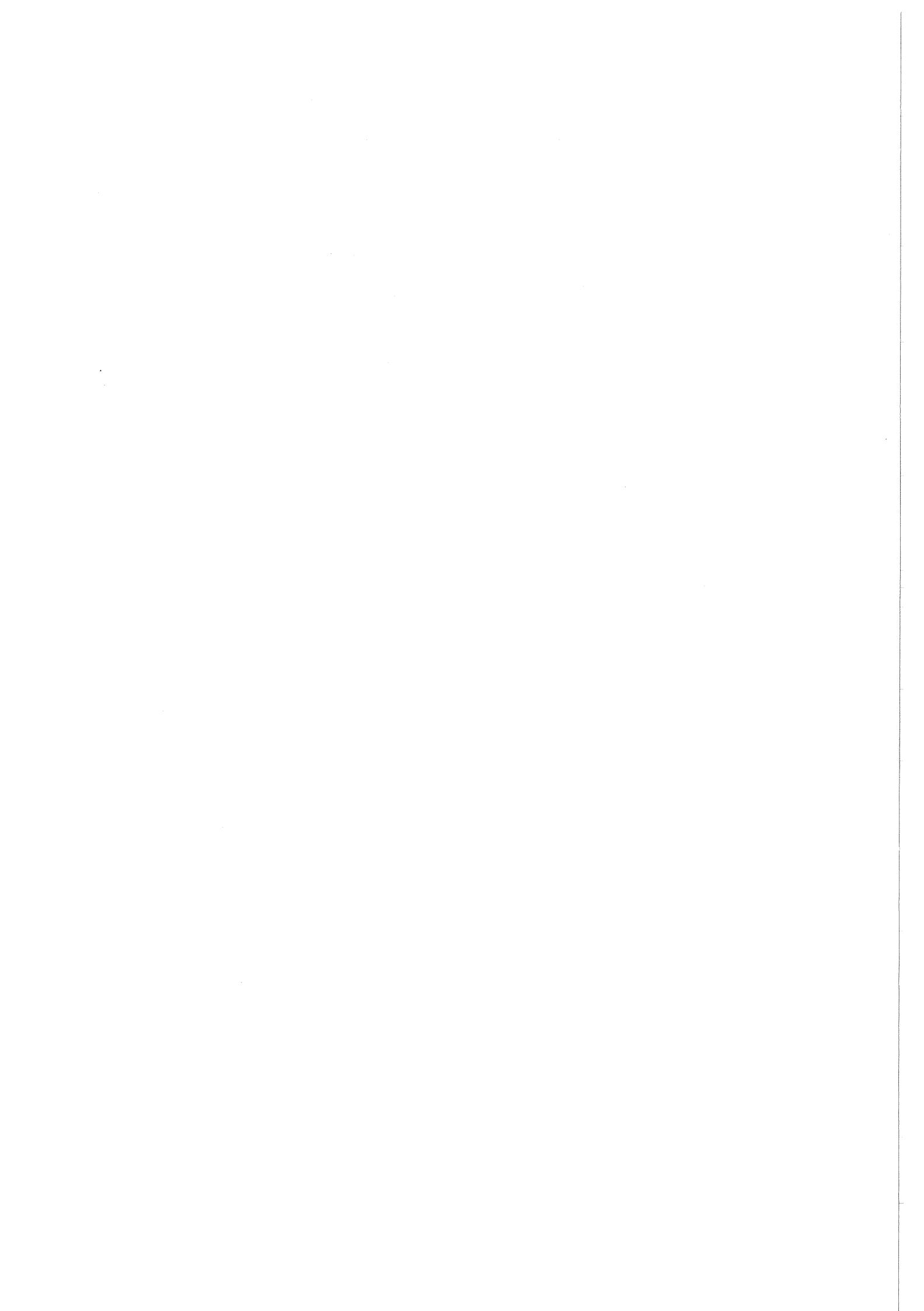
Röjning var, liksom slätter och bete en förutsättning för ett änges fortbestånd. Ängesmarken låg oftast på mullrika jordar vilket givit förutsättningar för en artrik lövträdsflora. Ängen är helt igenom en kulturskapelse och förutsätter röjningar för att inte växa igen. Röj-

ningarna utfördes så att fördelningen mellan gläntor och trädgrupper bibehölls. Arbetet samordnades ofta med klappning av träden. Markvegetationen ändrade genom de förändrade ljusförhållandena snabbt karaktär. Artantalet ökar snabbt efter röjningen för att åter minska om röjningen inte vidmakthålls (Pettersson). När träden började växa för tätt så att kronorna tryckte på varandra, höggs de sämre träden bort. Träden gav virke för många olika ändamål på gårdarna. Hasselbestånden höggs ut antingen genom att äldre grova grenar togs bort eller genom att hela hasselbuketter höggs ner till ca 1 dm ovan marken. Efter några år hade de regenererat.

På Öland har man föryngrat hasseln genom att hugga den från ena sidan och låta den föryngra sig på den motsatta. Denna ensidiga huggning upprepades år efter år varvid hasselbestånden "vandrade" över marken och gödslade densamma med avdöda rötter (muntl. E Sjögren).

Det finns många individuella skillnader i de olika ängenas skötsel, men vad som ovan skrivits vill ge huvuddragen.

Undersökningsmetodik

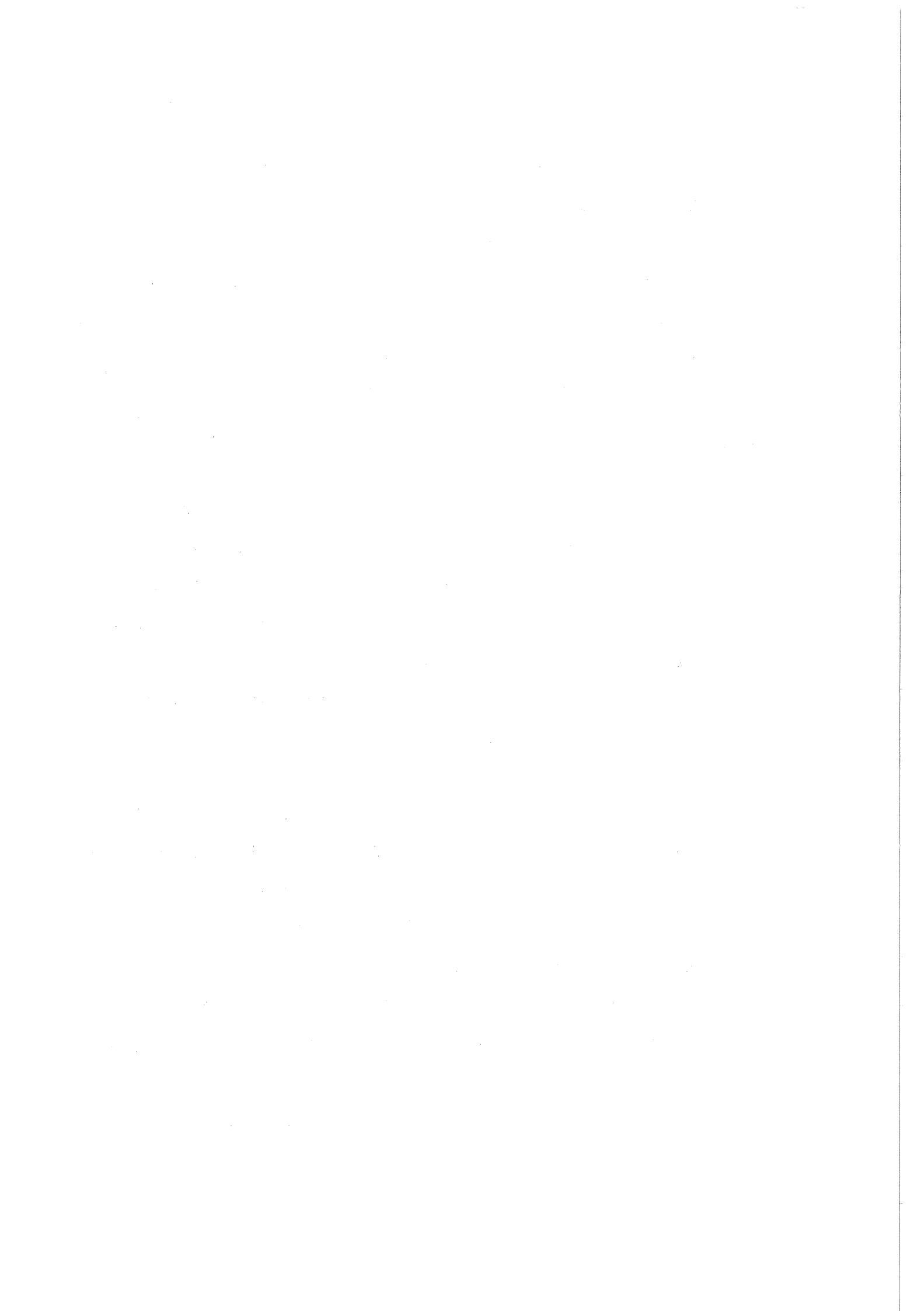
Metodiken följer Borgegård (-81), då intentionen här, liksom i Allekvia äng, är att få en ursprunglig dokumentation av floran för att i framtiden kunna spåra eventuella förändringar på grund av ängets skötsel. Syftet med skötselplanen för Alvena Lindaräng är att behålla ängets ursprungliga karaktär. Det kan vara svårt att säga något om ängets ursprungliga utseende och artsammansättning utan en noggrann inventering, som senare lätt kan följas upp.

56 stycken provytor lades ut sommaren 1981. Varje provyta är en kvadratmeter och avståndet mellan varje yta är 30 meter. Ytorna permanentades med 30 cm långa armeringsjärn, som slogs ner under markytan i två av ytans diagonala hörn. Vid en uppföljande inventering får en metalldetektor användas för att lokalisera ytorna.

För innmätning av fixpunkter se Fig. (1).

Provytorna inventerades i två omgångar, dels i juli 1981 och dels under våren 1982. De två inventeringarna presenteras separat eftersom artsammansättningen var så helt olika under de två inventeringstillfällena. Många vårarter vissnar bort helt och hållit till sommaren eller är mycket svåra att identifiera, medan många sommarblommande arter inte utvecklar sig förrän sommaren har anlänt.

En 3-gradig skala har använts vid inventeringen av fältskiktet (örter, skott av buskar och träd):

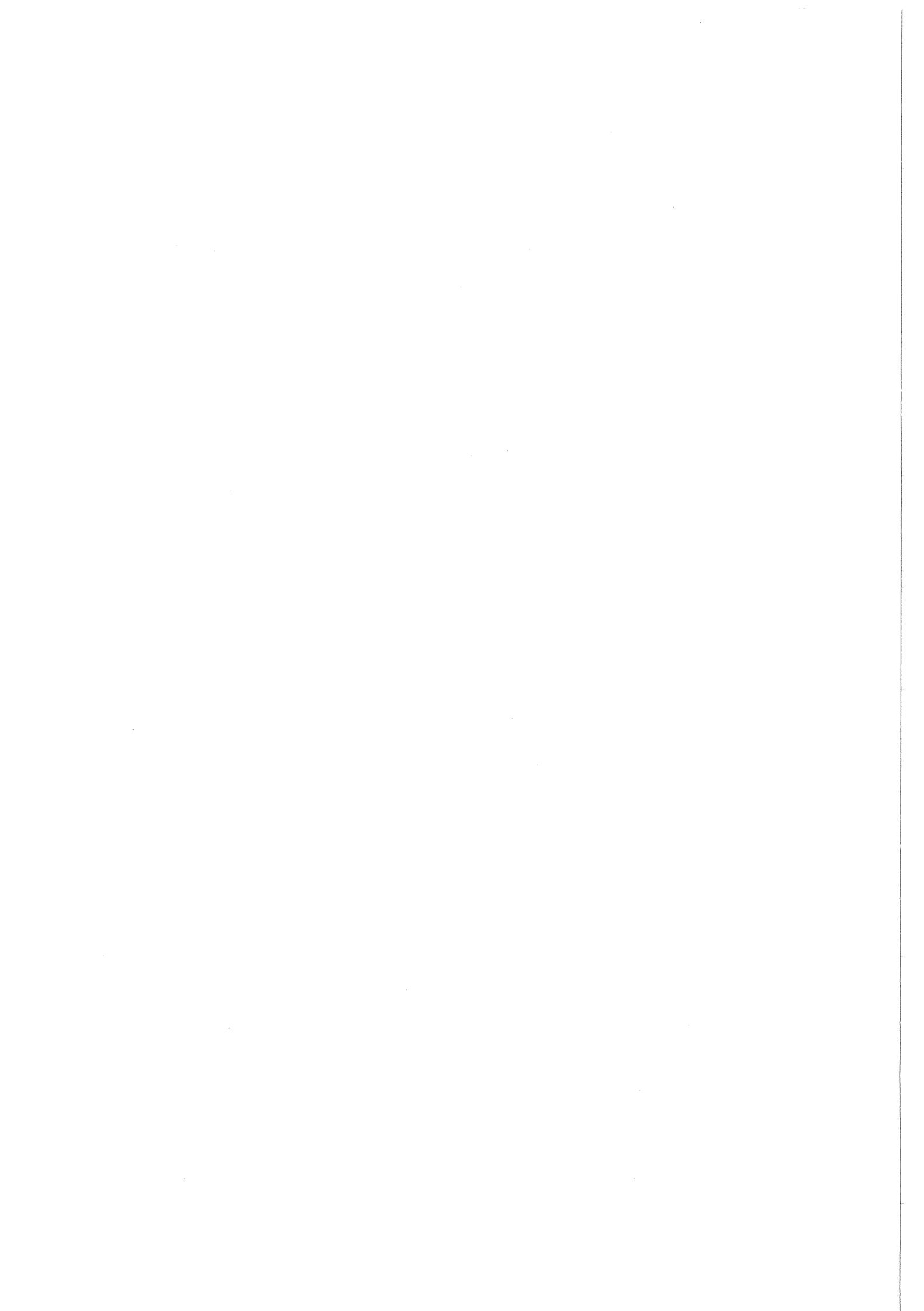
- 1: Förekommer som enstaka individ.
 - 2: " vanligt.
 - 3: Dominerar i provytan.
- : De träd och buskar som förekom inom en 10x10 meters yta, med den permanenta provytan som centrum, noterades separat.

Områdesbeskrivning

Alvena Lindaräng är nu en av de största hävdade lövängarna på Gotland. Träden står glest men jämt fördelade över hela området, ofta ensamma men ibland i små grupper. Det glesa trädbeståndet framhävs av att de flesta buskagen är bortröjda och inte har tillåtits att växa till sig som i många andra nu mindre hävdade gotlandsängen. Hasseln växer spridd över änget men oftast i fristående buketter. Förutom en stor glänta i de centrala delarna av änget är gläntorna små och talrika över hela området utom längs den östra kanten som har en något tätare struktur.

Som namnet antyder är linden det dominerande trädsaget i änget. Ingen annan stans på Gotland har skogslind en sådan stor och sammanhängande utbredning som här. Förutom lind förekommer i trädkiktet ek, ask och lundalm samt enstaka björkar och aspar. Lindarna och askarna är ofta klappade.

Fältskiktet är förhållandevis fattigt på gräs men rikt på örter, bl a är över tio arter orkideer funna. De

vanligaste sommarblommande örterna är smultron, vitmåra, blodrot, backsmörblomma, svinrot, ängskovall och ängsvädd. På våren domineras blickfånget av arter som vårärt, vitsippa, blåsippa, gulssippa, liljekonvalj, gullviva samt violer.

Örtrikedomen fördelar sig mycket jämnt över området, antalet arter inom 90% av de 56 provytorna varierar mellan 11 och 19 med ett genomsnitt på 15 olika arter örter per kvadratmeter.

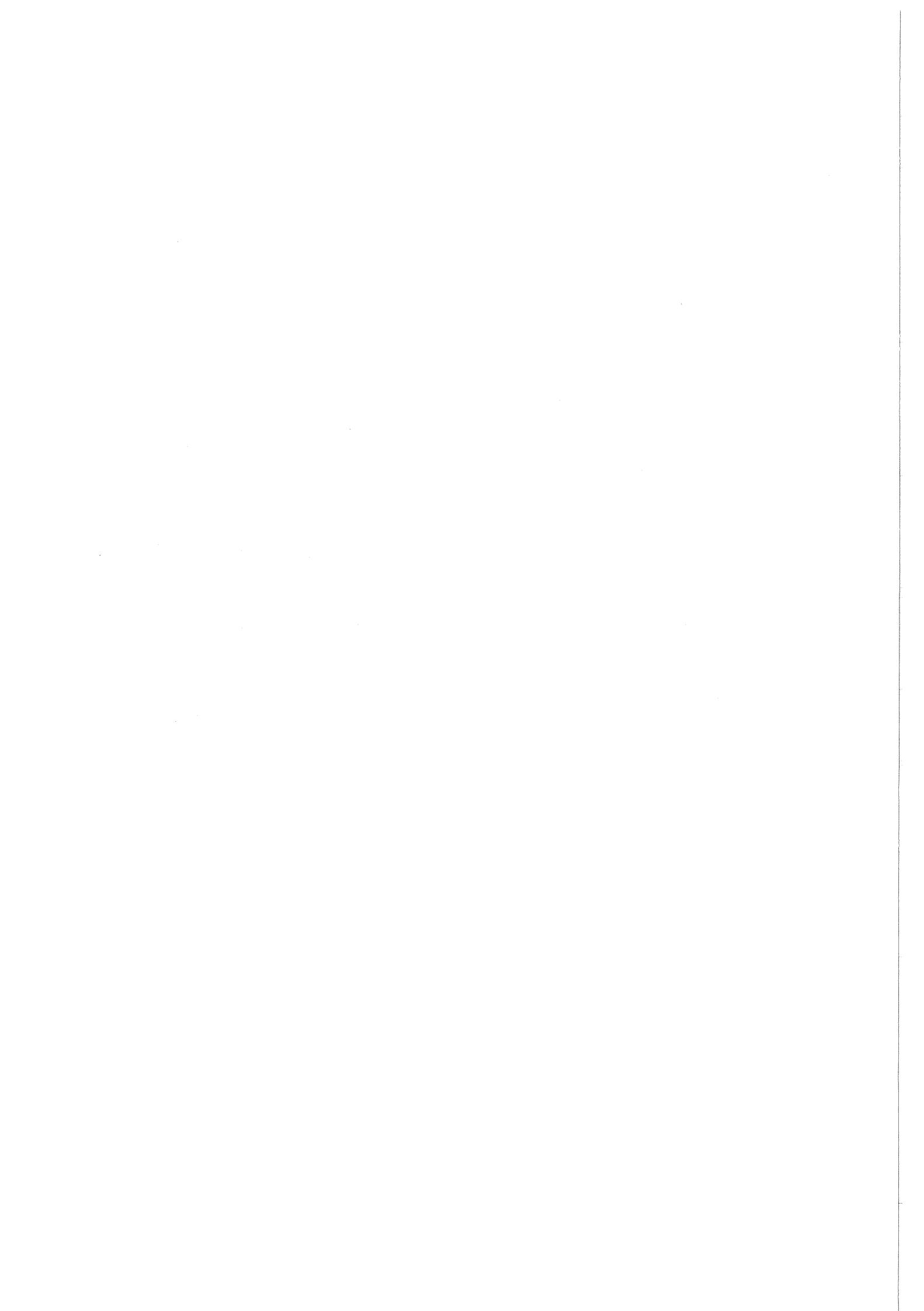
Litteratur som används vid inventering och sammanställning:

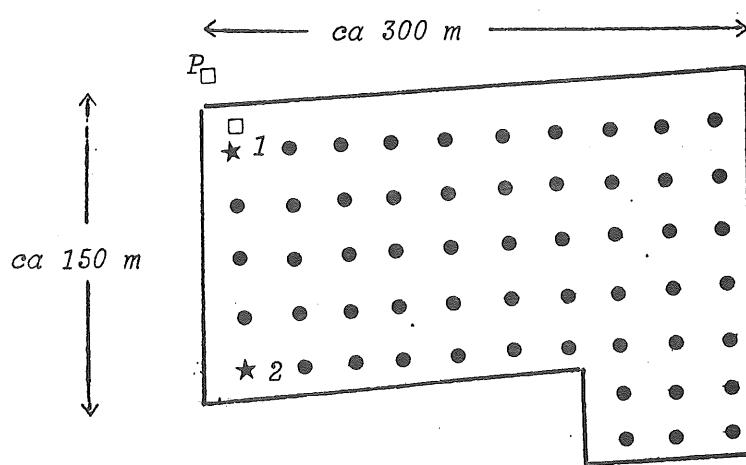
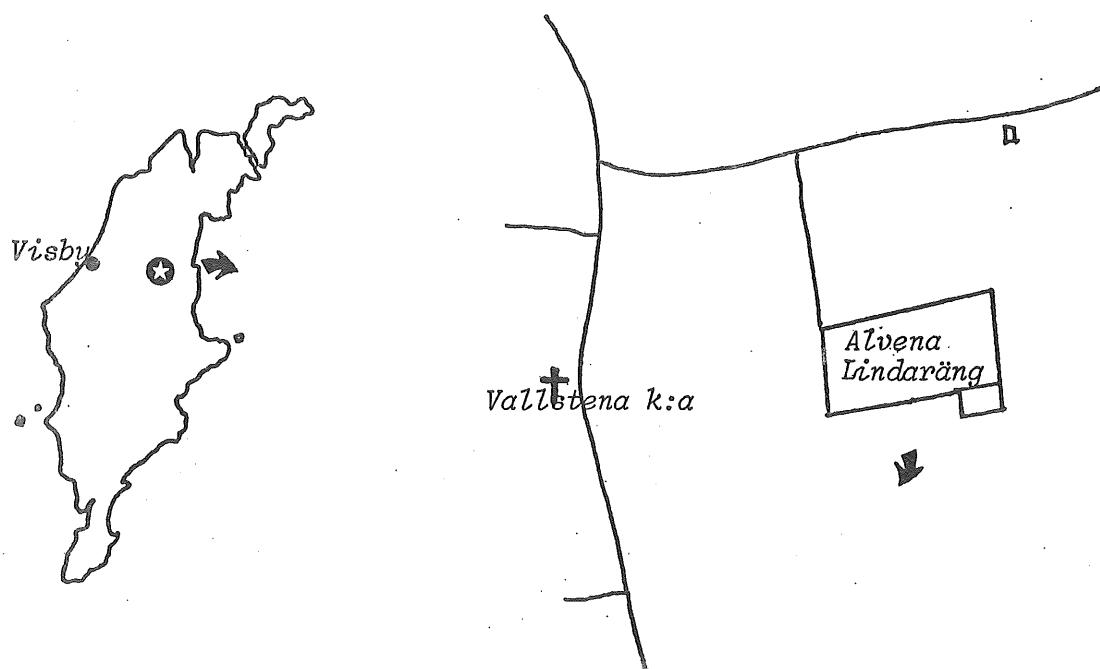
Borgegård, S.O. 1981. Botanisk inventering av Allekvia äng.

Lid, J. 1974. Norsk og svensk flora.

Ohlsson, A. 1965. Alvena Lindaräng och Storsund.

Inventering av änges- och lövmarker. 1976. Länsstyrelsen i Gotlands län.

*Fixpunkt 1: 18,45 m söder om bodhörnet
19,20 m öster om bandtunet*

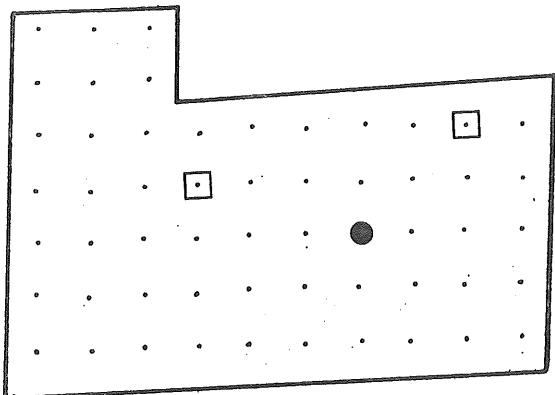
*Fixpunkt 2: 31,43 m öster om kraftledningsstolpe
13,50 m norr om bandtunet*

P= parkering med toalett

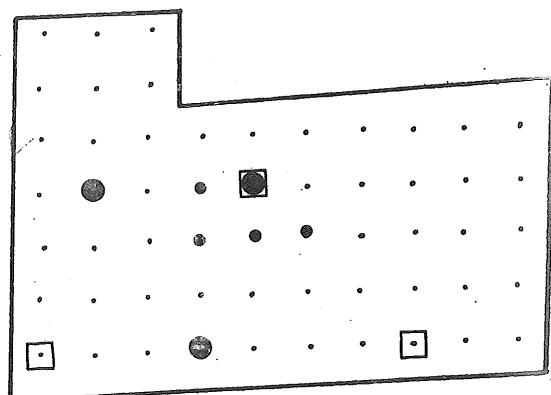
Figur 1. Alvena Lindarängs geografiska läge samt läget för de två fixpunkterna.

Träd och buskskikt.

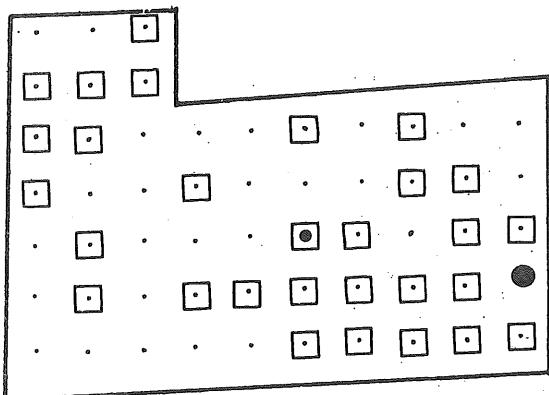
12

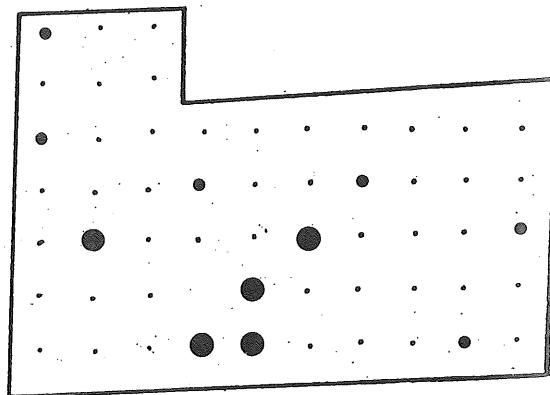
Betula pubescens
Glasbjörk

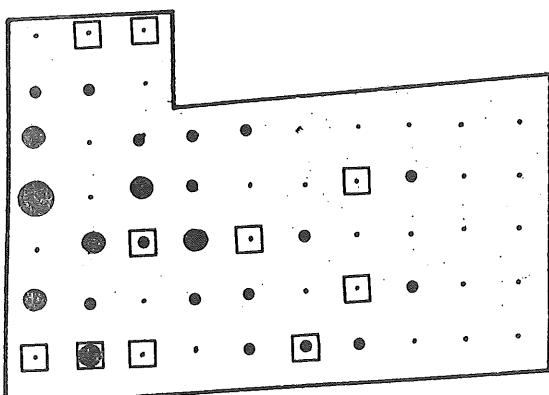
Cornus Sanguinea
Skogskornell

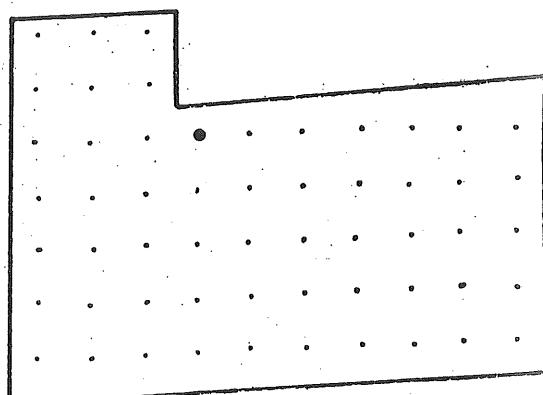
Corylus avellana
Hassel

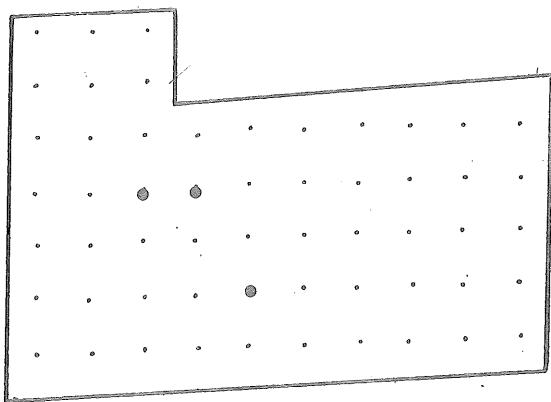
Crataegus sp.
Hagtorn

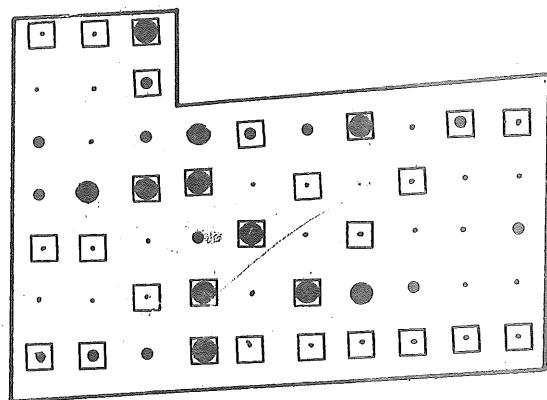
Fraxinus excelsior
Ask

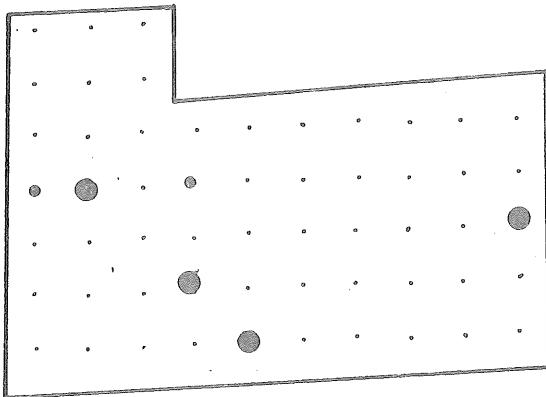
Juniperus communis
En

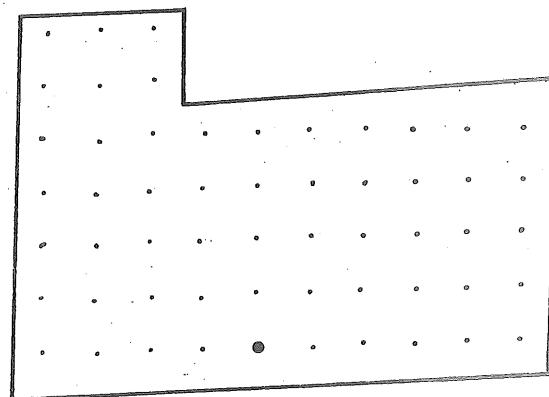
Populus tremula
Asp

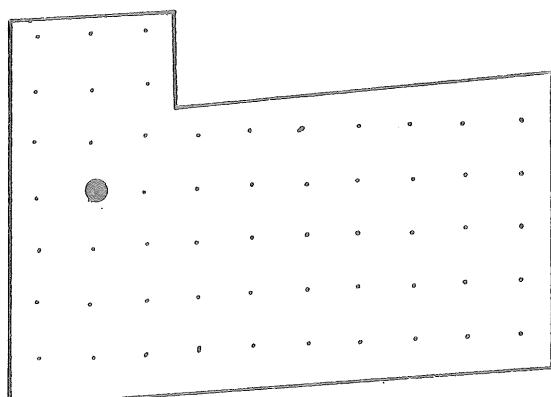
Quercus robur
Ek

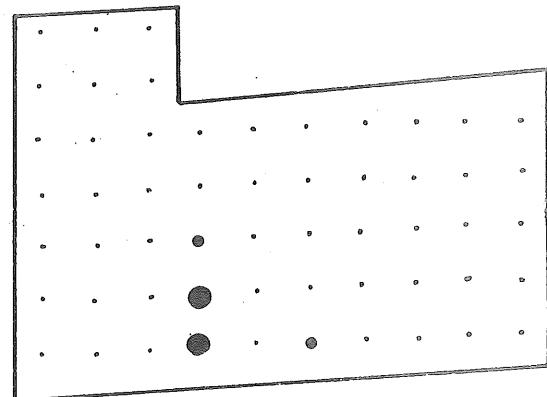
Rhamnus catharticus
Getapel

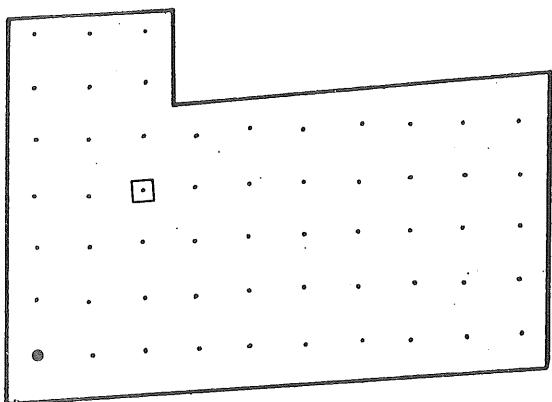
Rhamnus frangula
Brakved

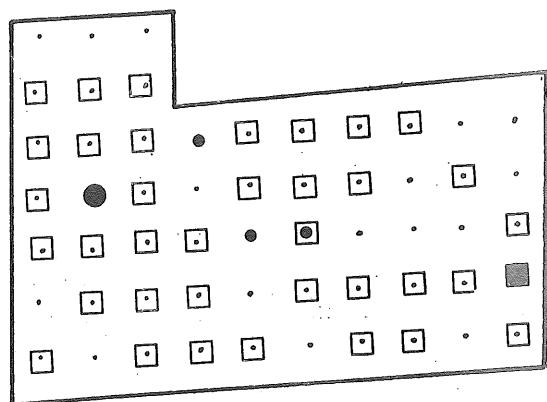
Rosa sp.
Nypon

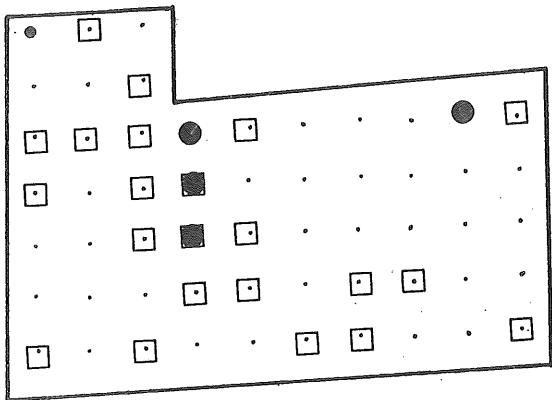
Sorbus aucuparia
Rönn

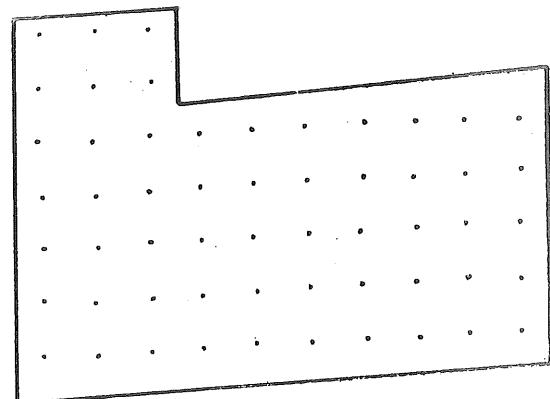
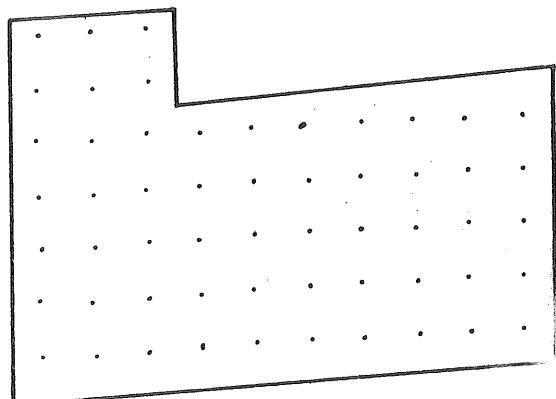
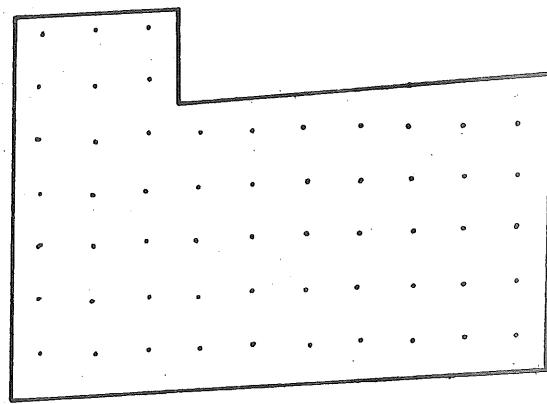
Sorbus intermedia
Oxel

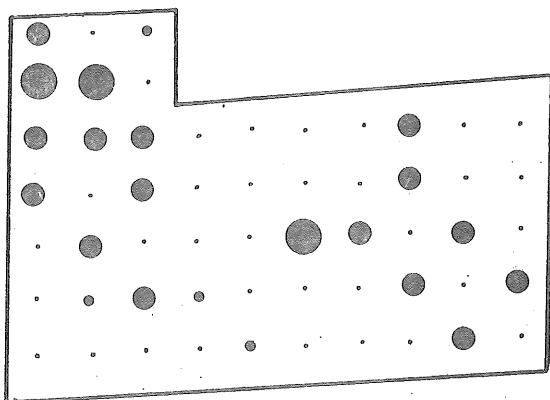

Tilia cordata
Lind

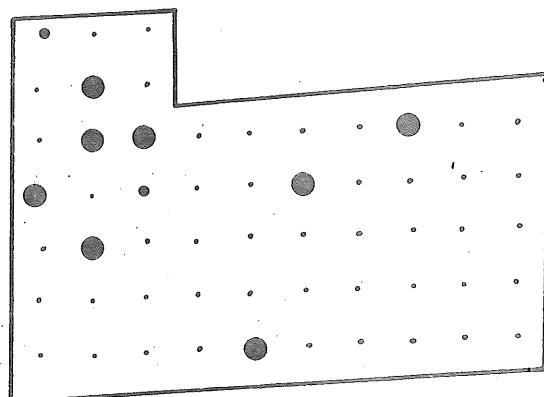

Ulmus carpinifolia
Lundalm

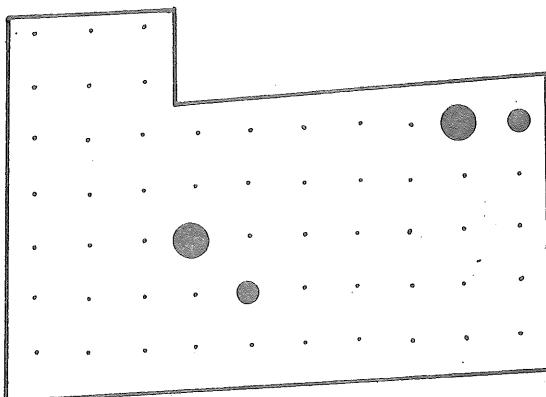

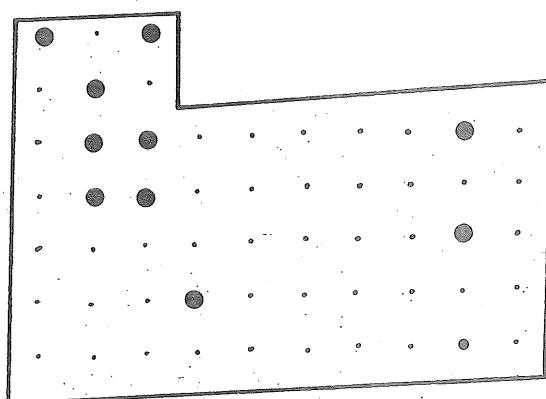
Anemone nemorosa
Vitsippa

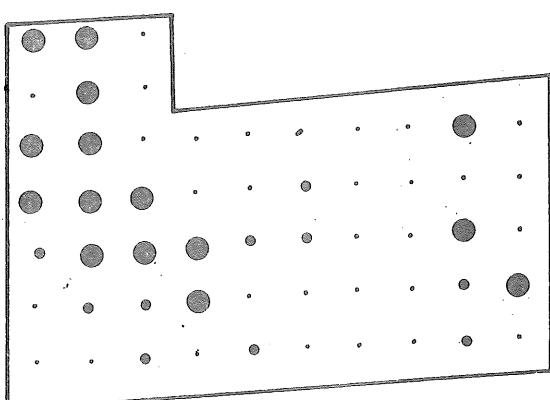
Anemone ranunculoides
Gulsippa

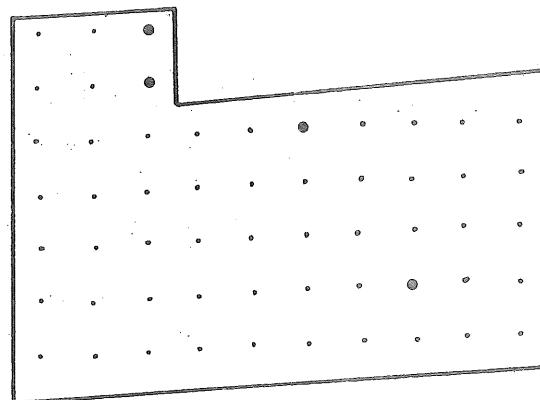
Convallaria majalis
Liljekonvalj

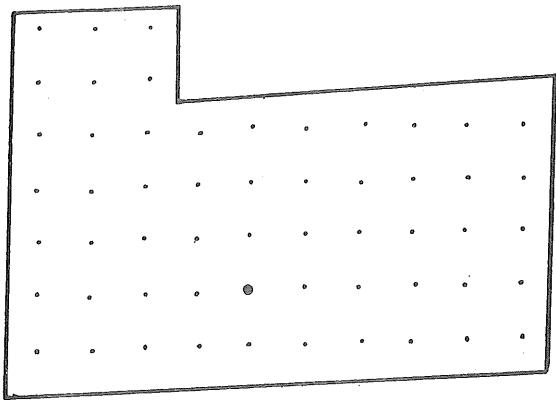
Hepatica nobilis
Blåsippa

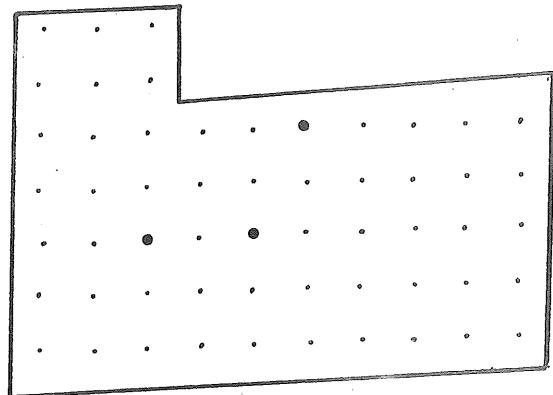
Lathyrus vernus
Vårärt

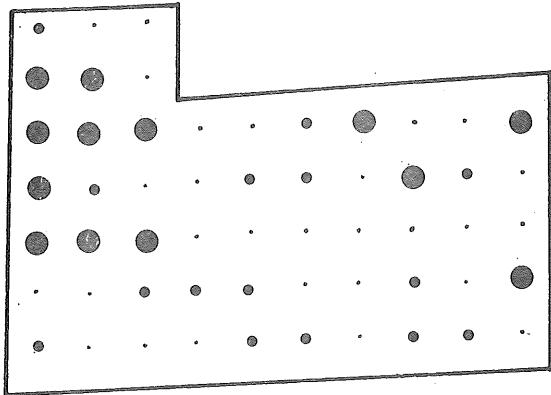
Orchis mascula
St.Pers nycklar

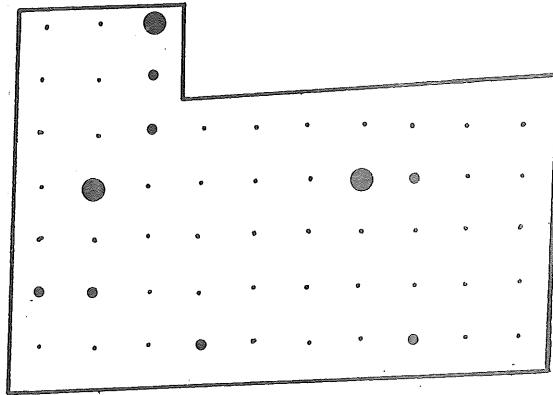
Paris quadrifolia
Ormbär

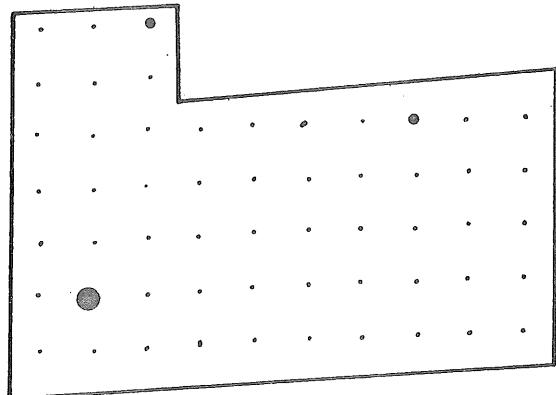
Polygala amarella
Rosettjungfrulin

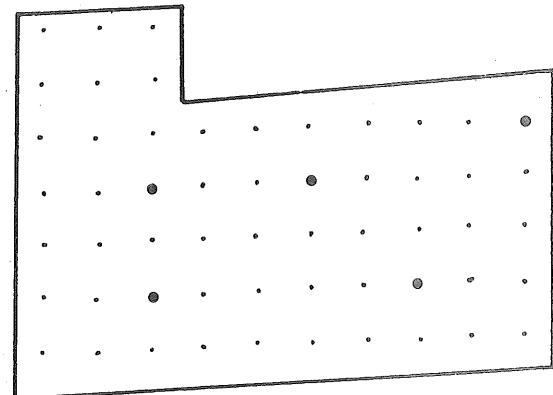
Primula veris
Gullviva

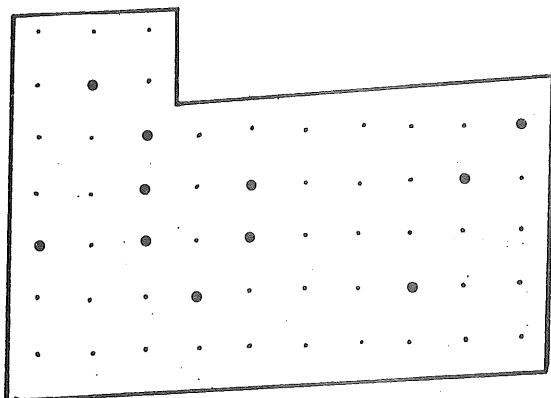
Ranunculus auricomus
Maj-smörblomma

Ranunculus ficaria
Svalört

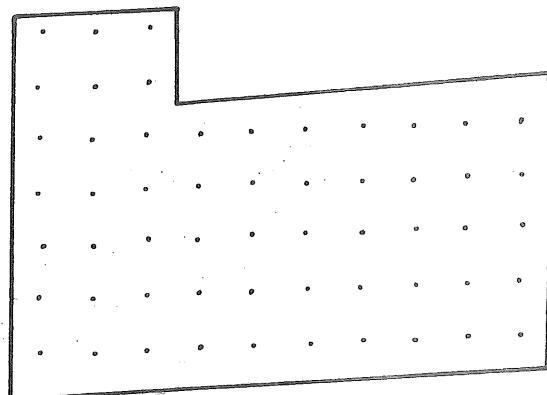
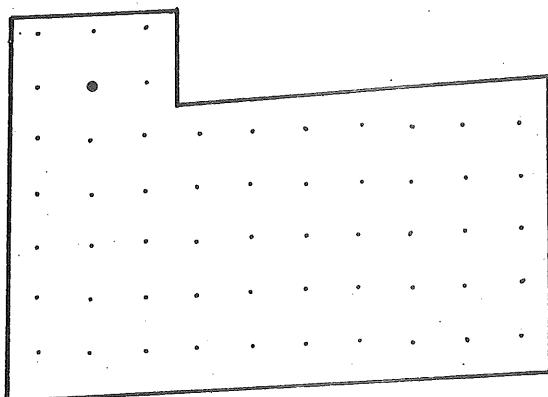

Taraxacum vulgare coll.
Maskros

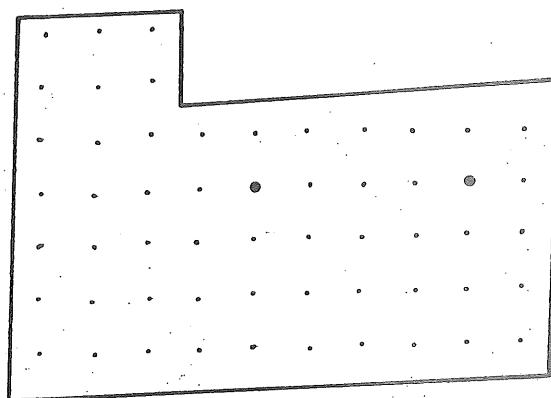
Viola spp.

Viol

Graminider - Gräs.

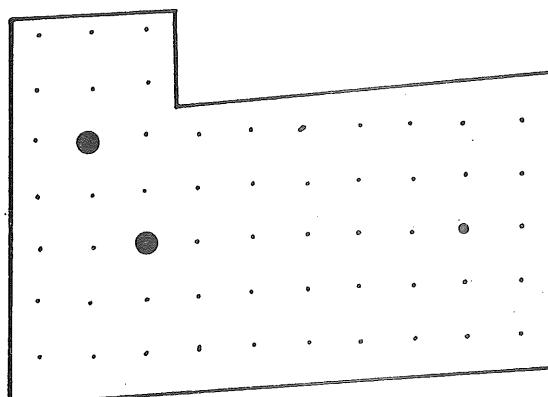
Anthoxanthum odoratum

Vårbrodd

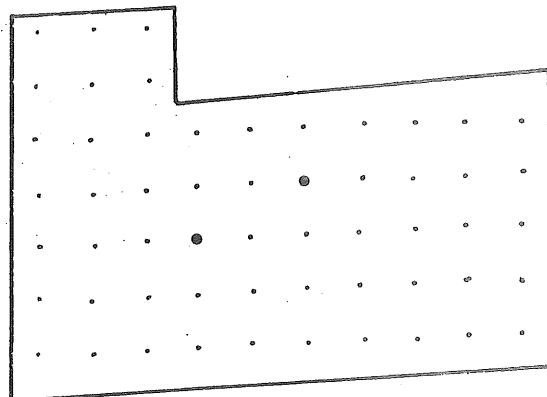
Carex nigra

Hundstarr

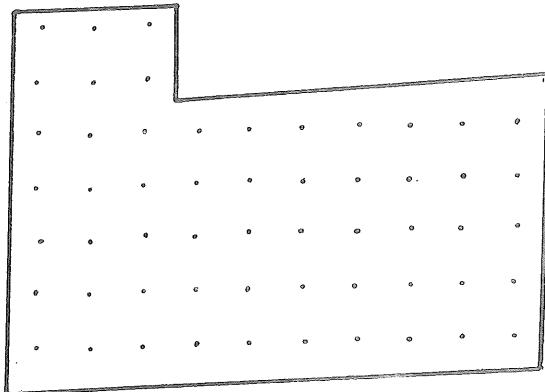
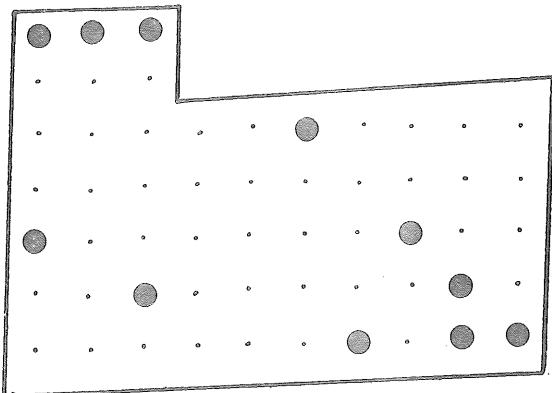
Carex ornithopoda

Fågelstarr

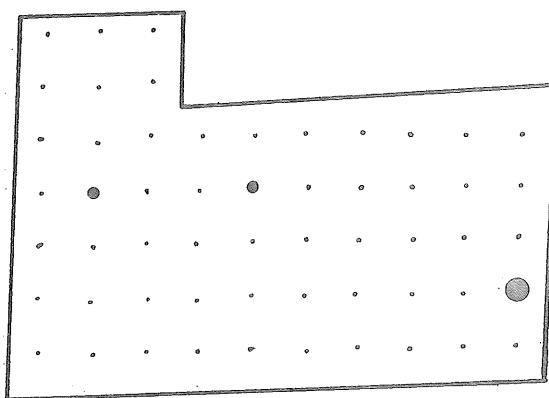
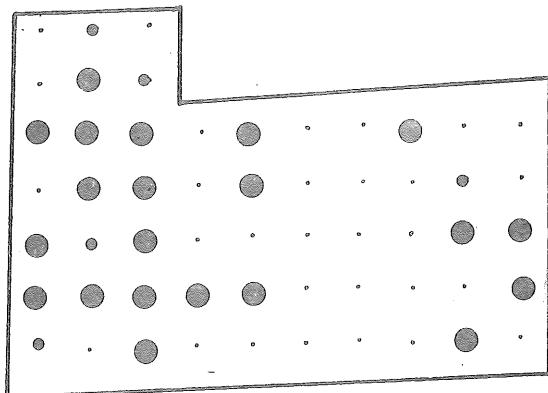
Luzula pilosa

Vårfrytle

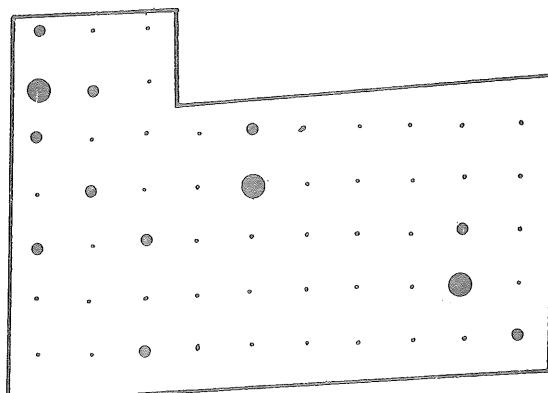
Alchemilla vulgaris coll.

Daggkåpa

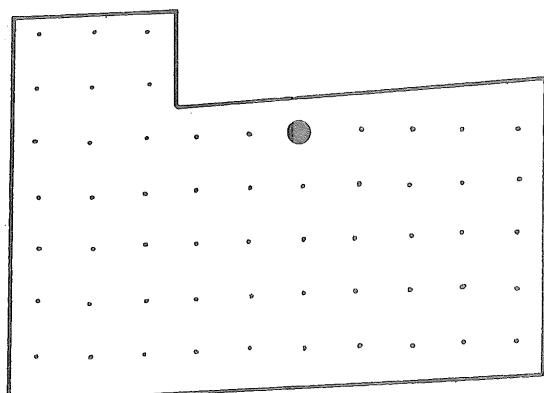
Anemone nemorosa

Vitsippa

Anthriscus silvestris

Hundkäx

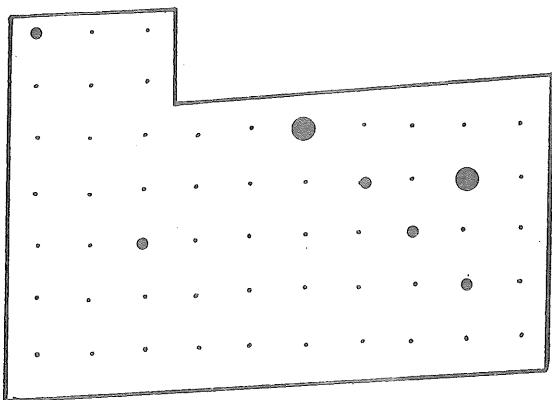

Campanula persicifolia

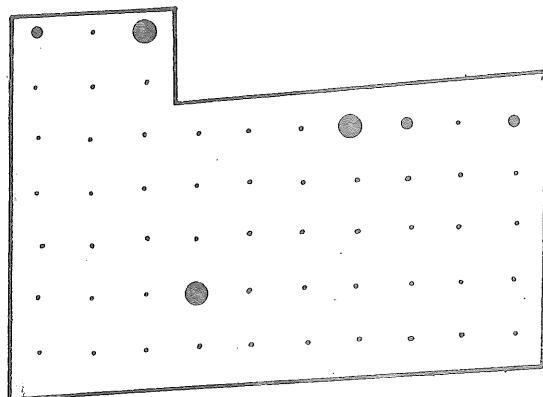
Stor blåklocka

Campanula rotundifolia

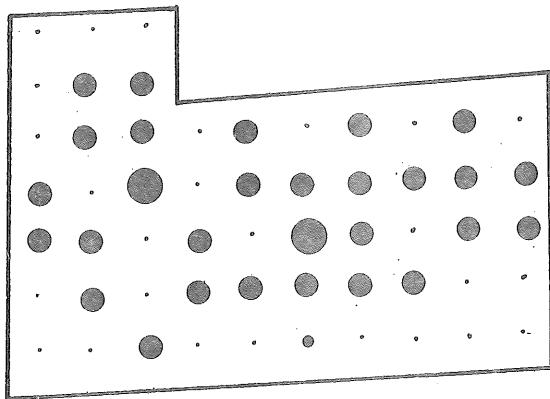
Liten blåklocka

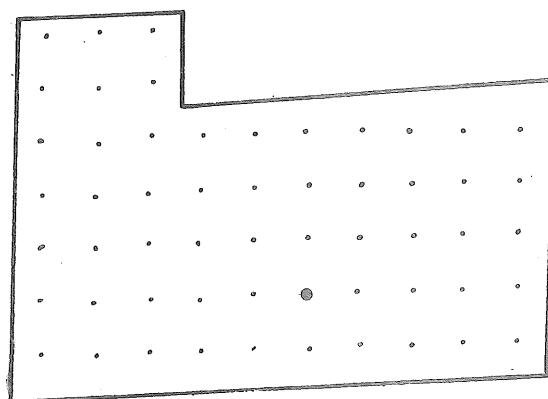
Chrysanthemum leucanthemum
Prästkrage

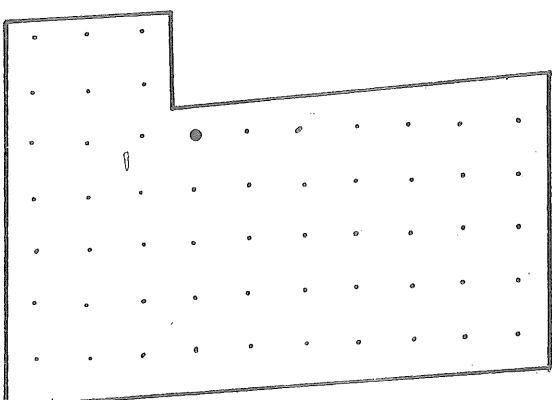
Cirsium arvense
Åkertistel

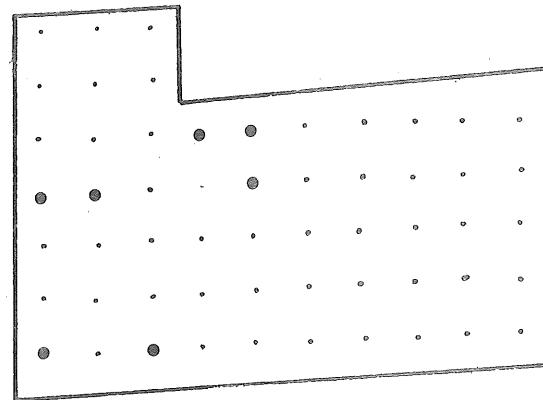
Convallaria majalis
Liljekonvalj

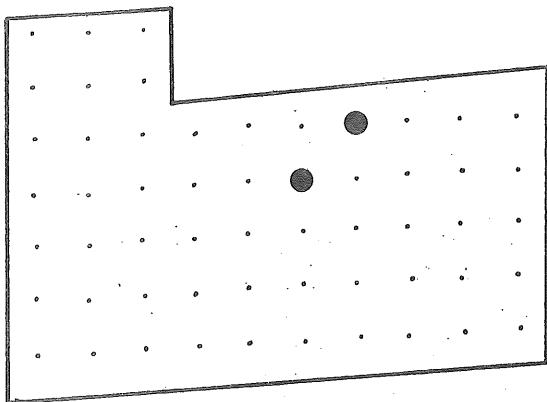
Dactylorhiza maculata
Jungfru Marie nycklar

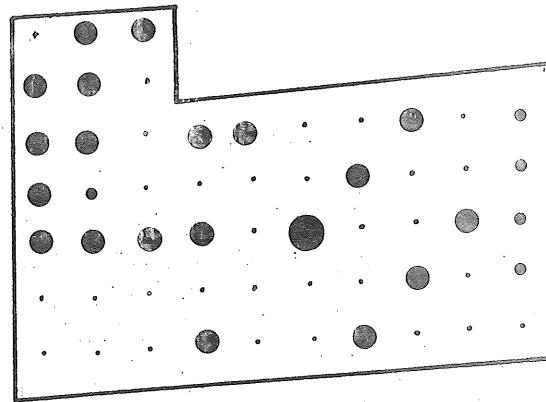
Epipactis atrorubens
Purpurknipprot

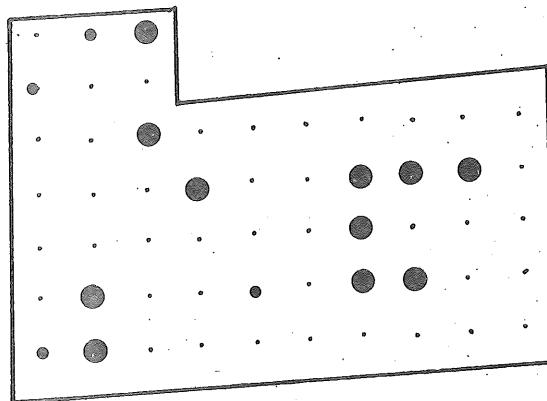
Epipactis helleborine
Skogsknipprot

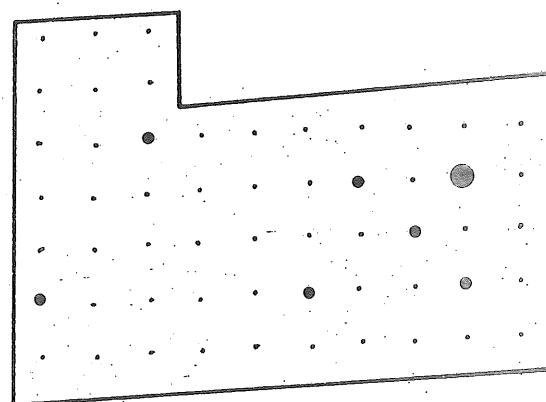
Galium verum
Gulmåra

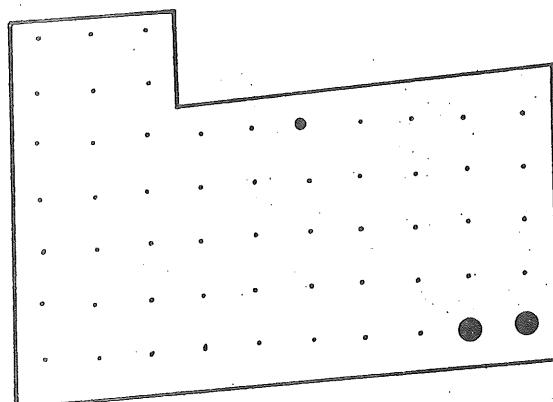
Geranium sylvaticum
Midsommarblomster

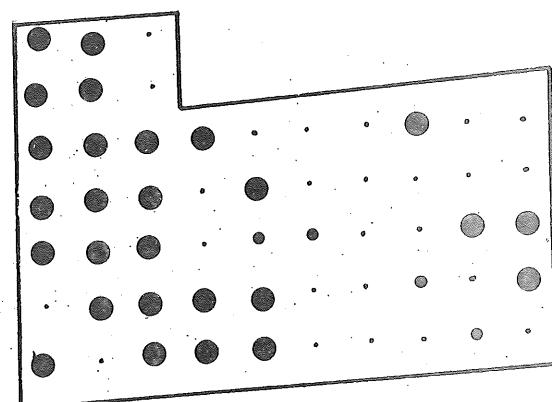
Geum rivale
Humleblomster

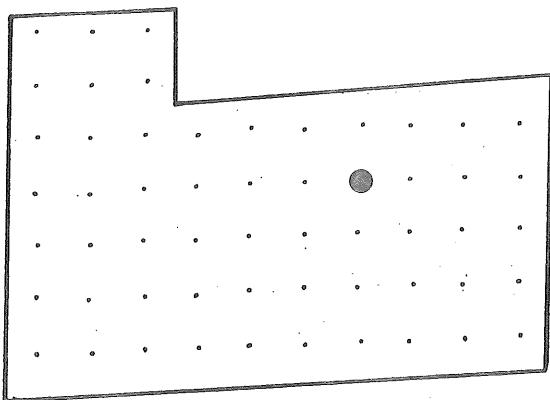
Gymnadenia conopsea
Brudsporre

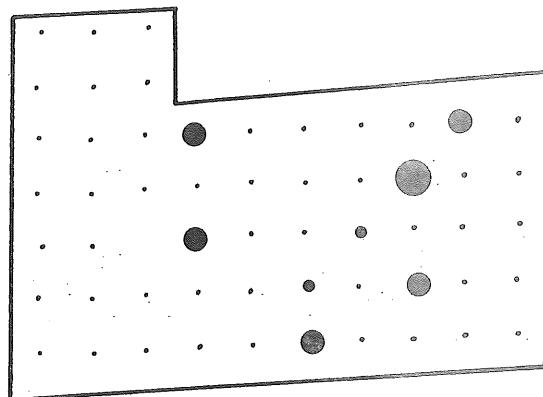
Helianthemum nummularium
Vanlig solvända

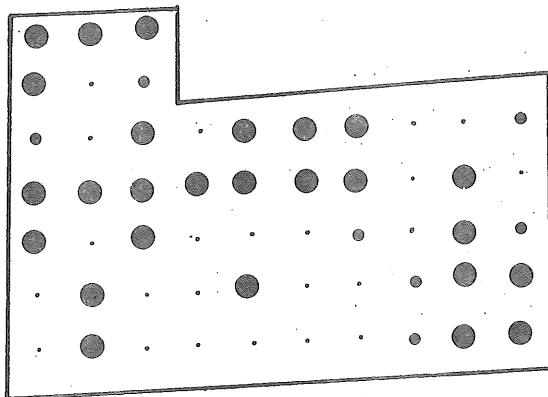
Hepatica nobilis
Blåsippa

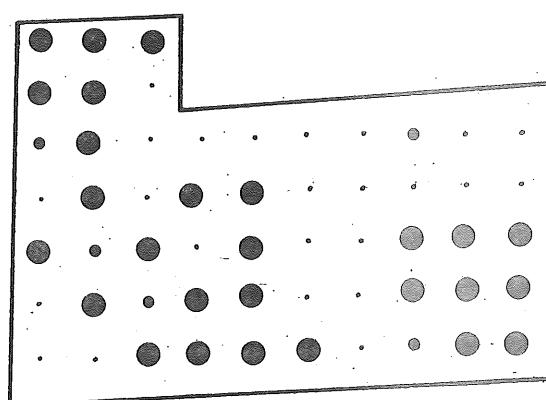
Euphrasia strica
Vanlig ögontröst

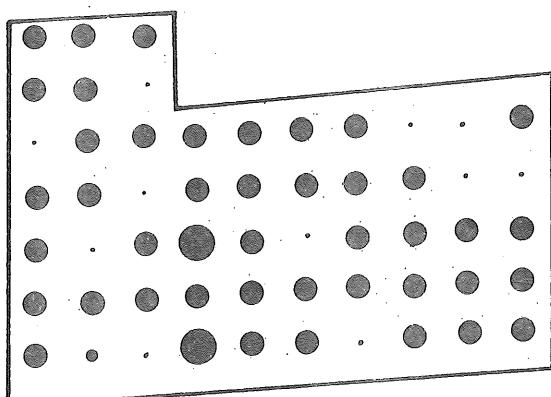
Filipendula ulmaria
Älggräs

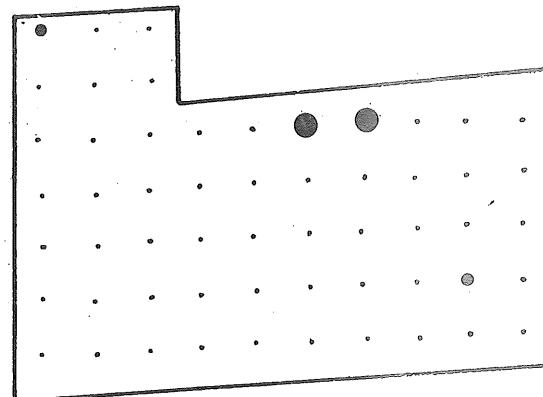
Filipendula vulgaris
Brudbröd

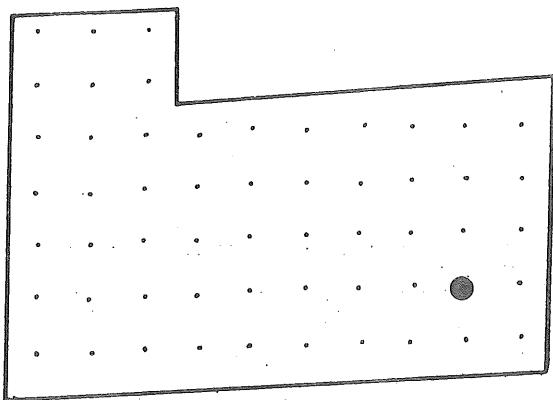
Fragaria vesca
Smultron

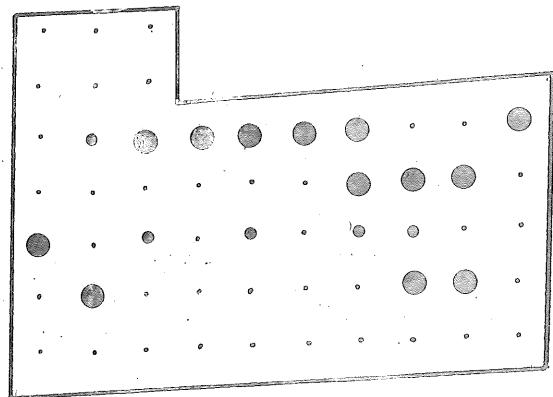
Galium boreale
Vitmåra

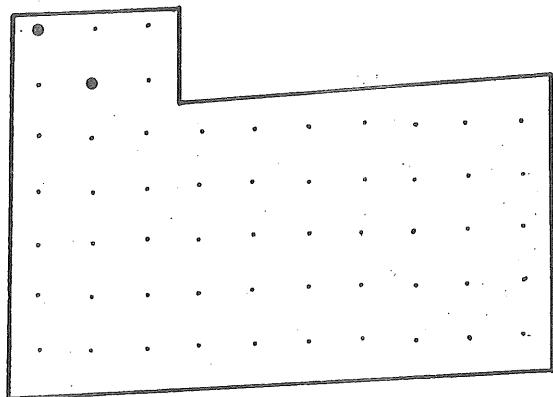
Galium triandrum
Färgmåra

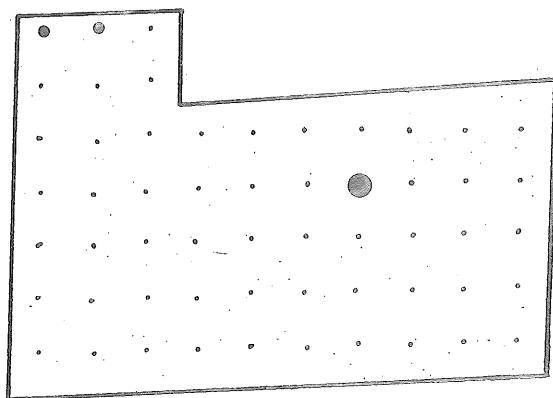
Hieracium pilosella
Gråfibbla

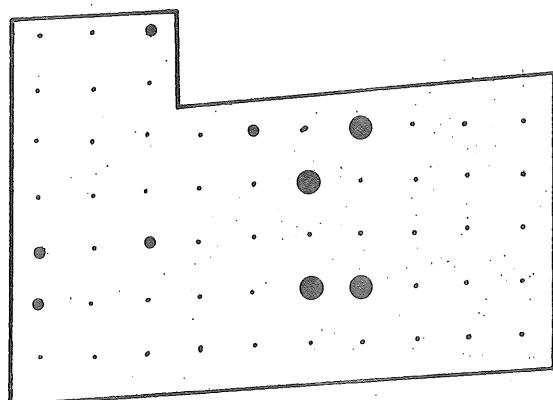
Hieracium umbellatum
Flockfibbla

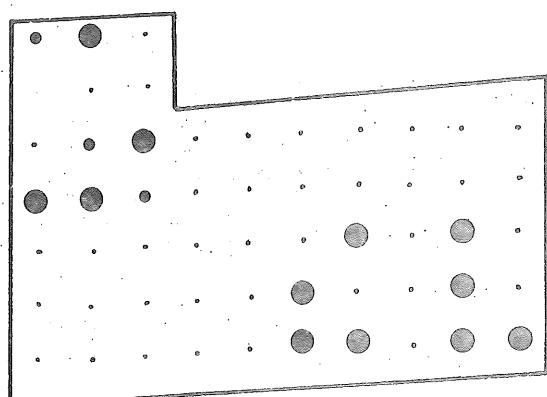
Hieracium vulgatum
Hagfibbla

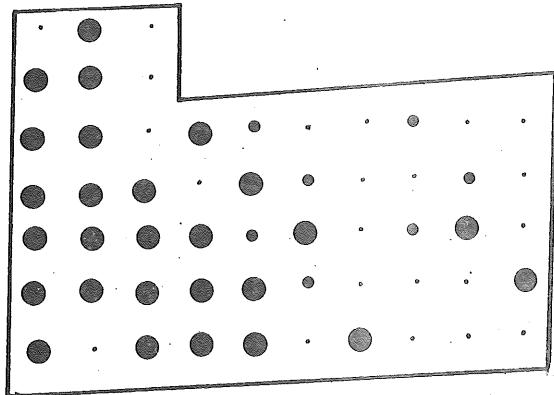
Hypochoeris maculata
Slätterfibbla

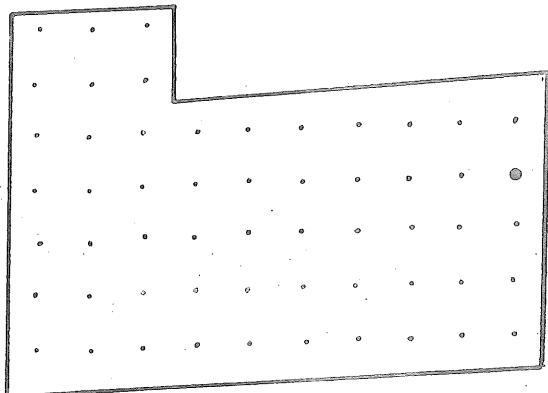
Inula salicina
Krissla

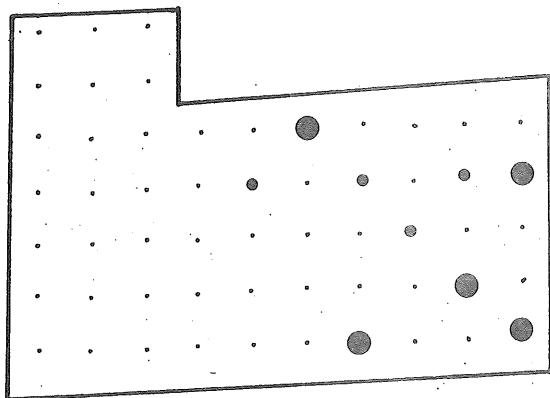
Lathyrus pratensis
Gulvial

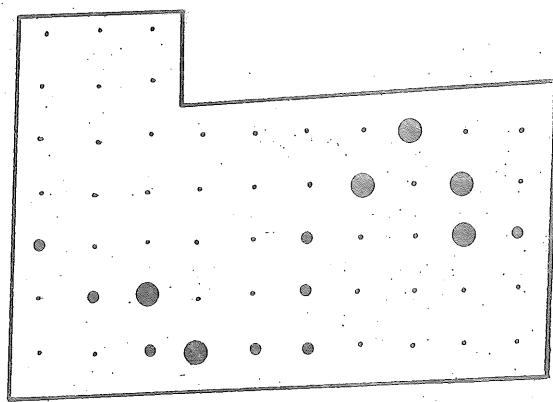
Lathyrus verna
Vårvial

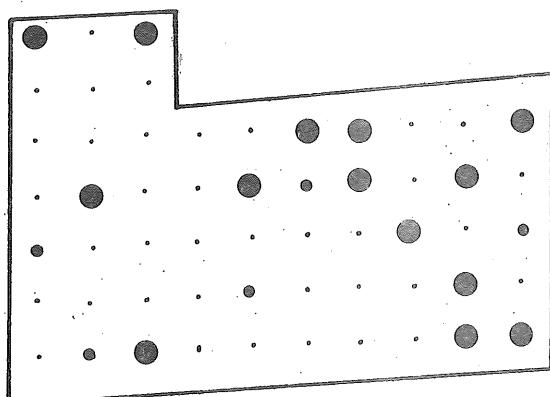
Leontodon autumnalis
Höstfibbla

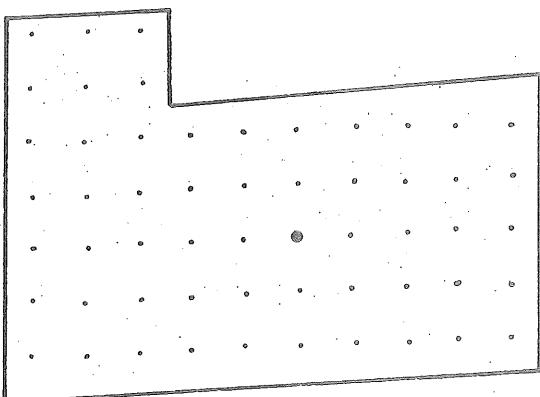
Linum catharticum
Vildlin

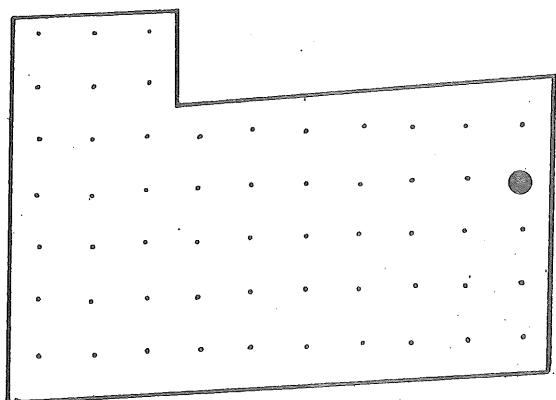
Listera ovata
Tvåblad

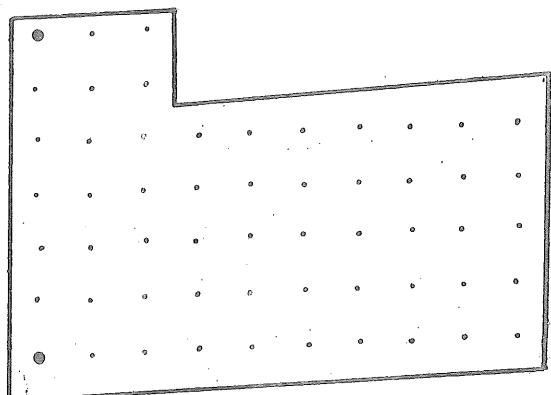
Lotus corniculatus
Käringtand

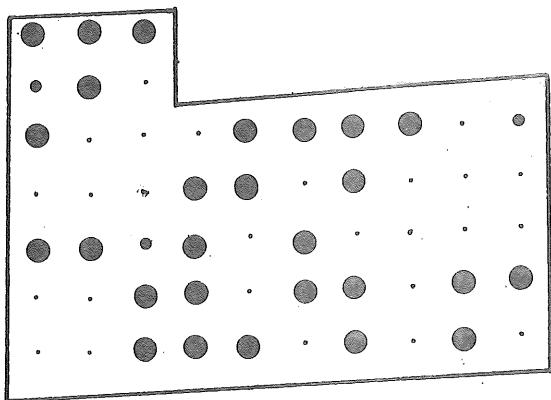
Maianthemum bifolium
Ekorrhär

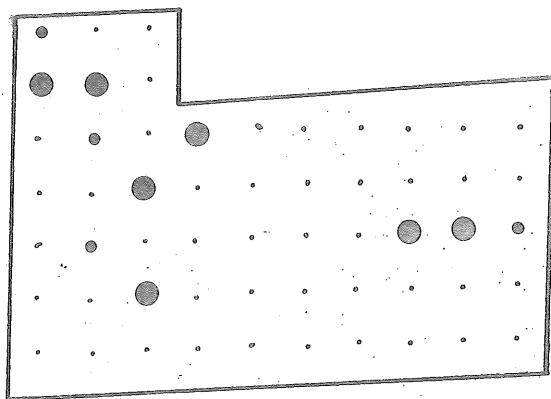
Medicago lupulina
Humlelusern

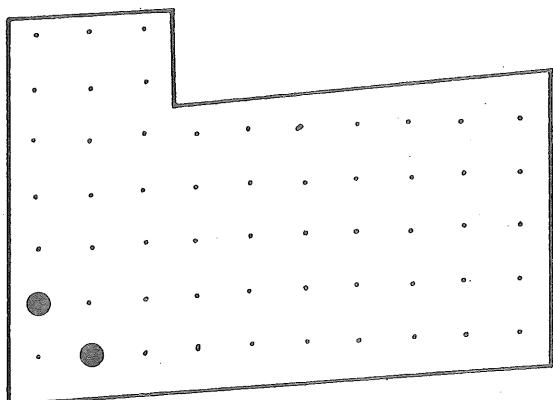
Melampyrum cristatum
Korskovall

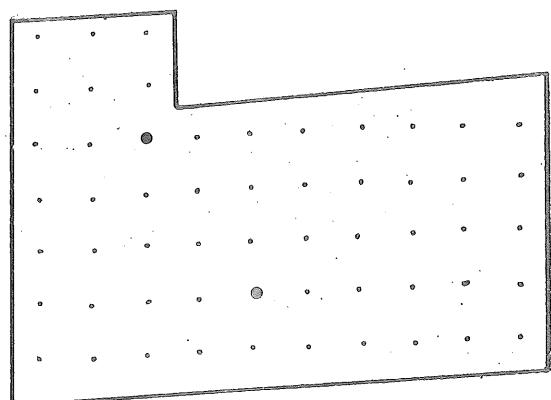
Melampyrum pratense
Ängskovall

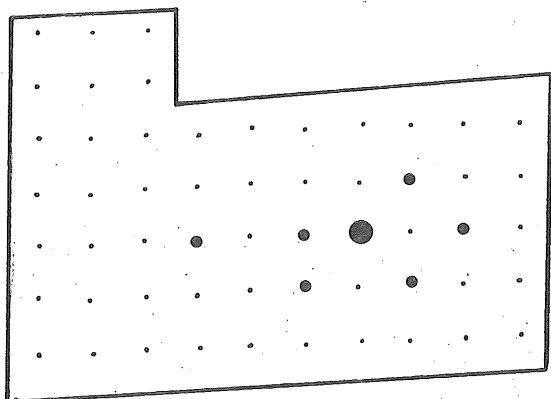
Melampyrum silvaticum
Skogskovall

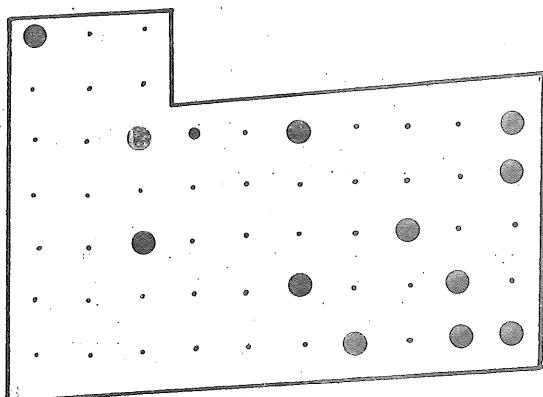
Ophioglossum vulgatum
Ormtunga

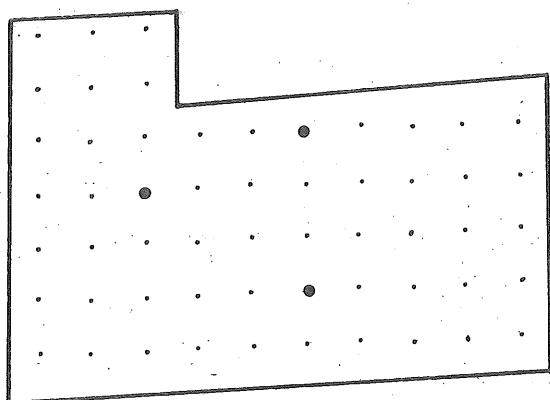
Orchis mascula
St. Pers nycklar

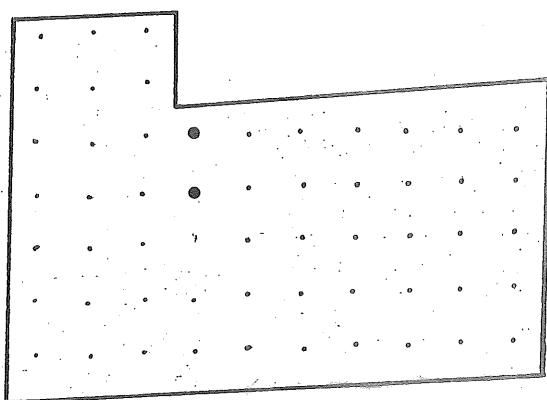
Paris quadrifolia
Ormbär

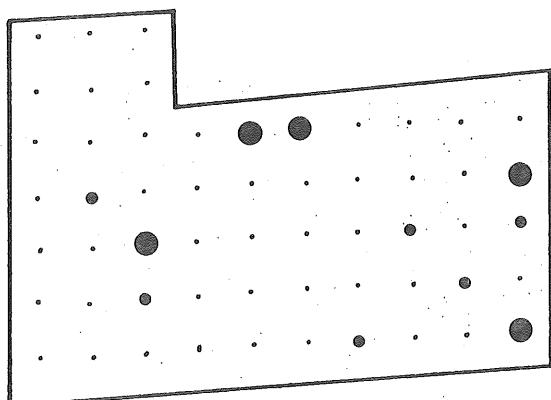
Plantago lanceolata
Svartkämpar

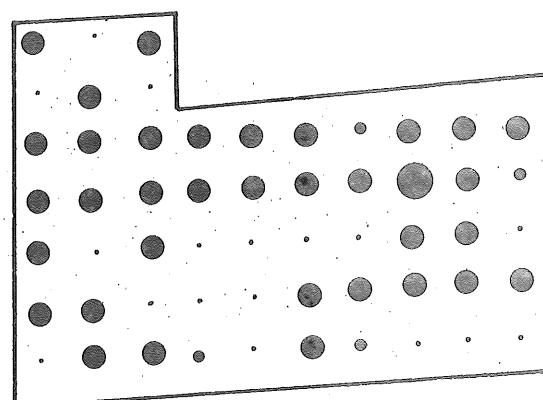
Platanthera bifolia
Vanlig nattviol

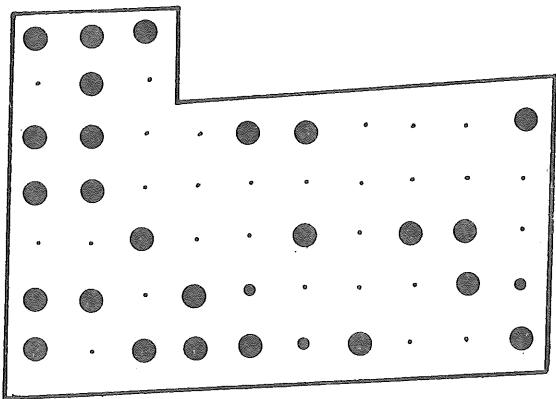
Platanthera chlorantha
Grönvit nattviol

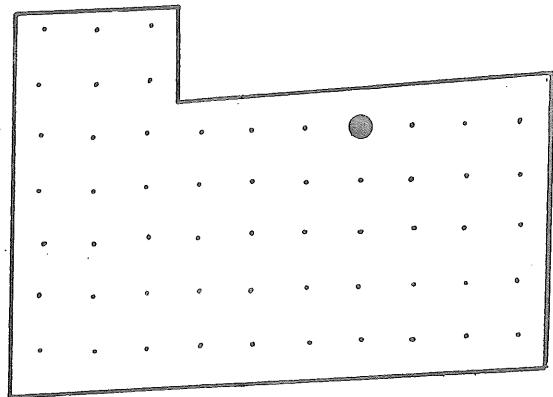
Polygala amarella
Rosettjungfrulin

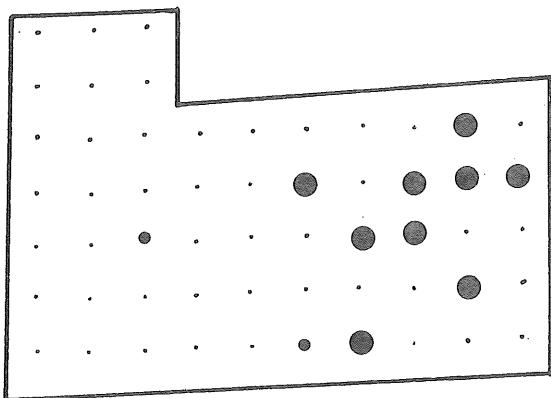
Potentilla erecta
Blodrot

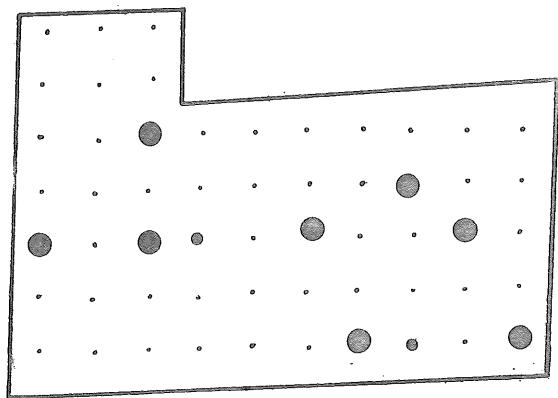
Primula veris
Gullviva

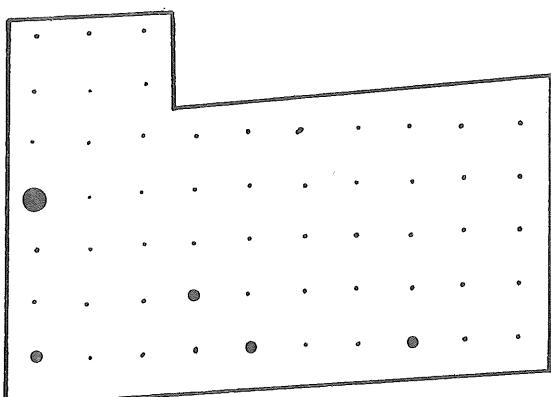
Prunella grandiflora
Praktbrunört

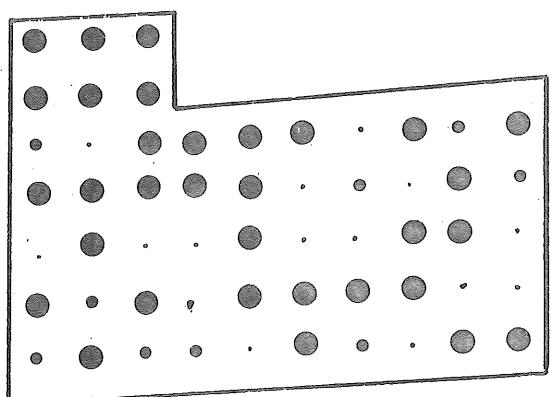
Prunella vulgaris
Brunört

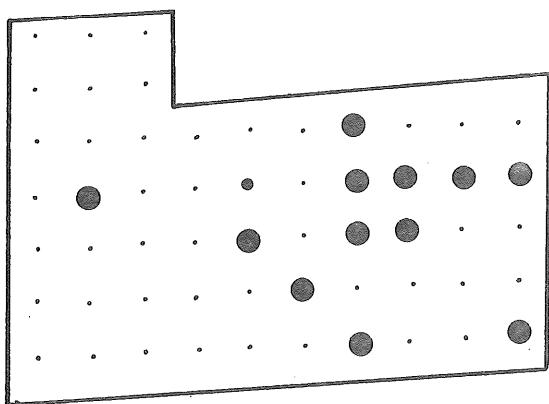
Ranunculus acris
Vanlig smörblomma

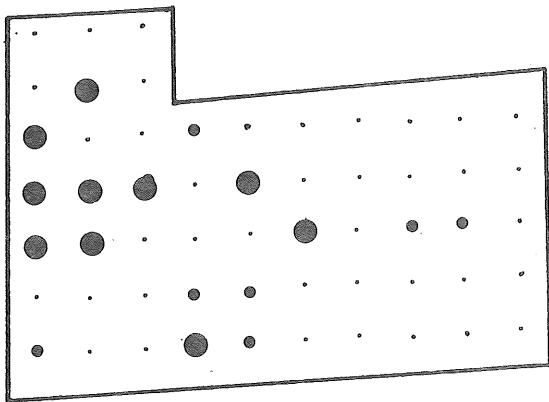
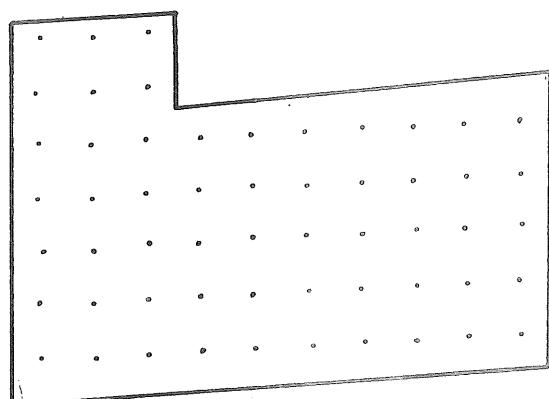
Ranunculus auricomus
Maj-smörblomma

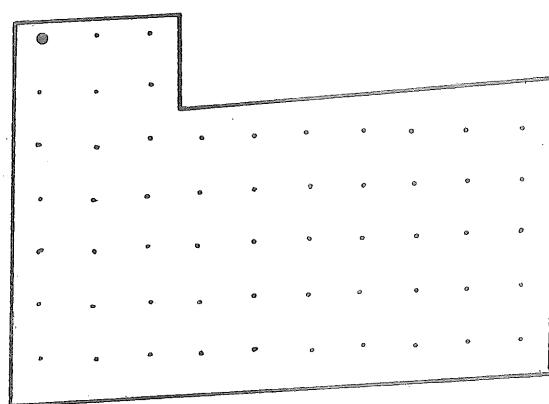
Ranunculus polyanthemos
Back-smörblomma

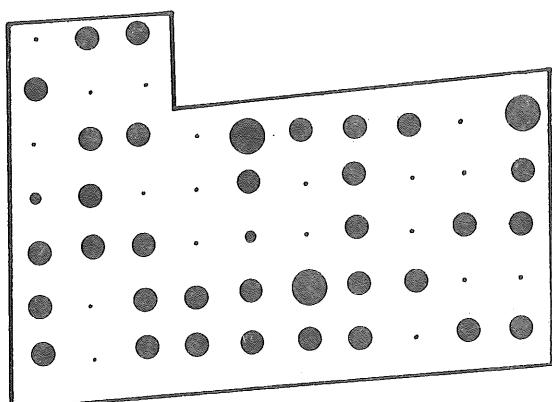
Rhinanthus sp.
Hö-/Ängs-skallra

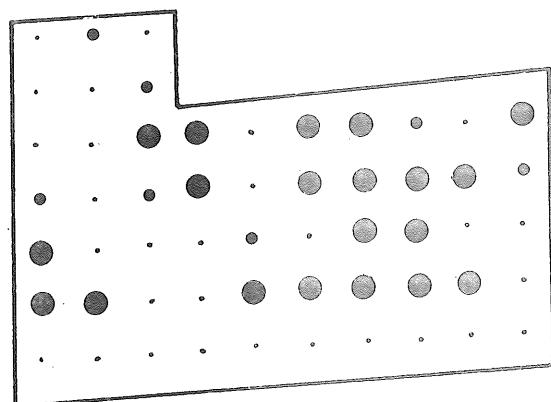
Rubus saxatilis
Stenbär

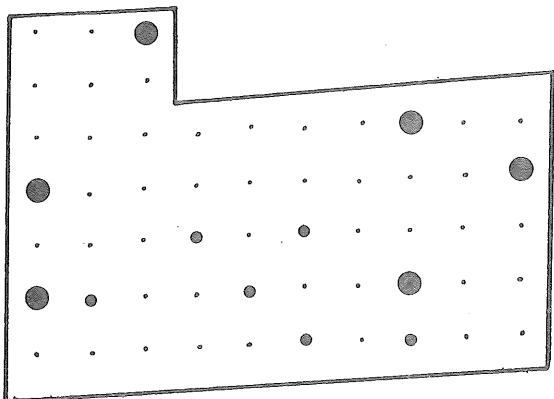
Rumex acetosa
Ängssyra

Scorzonera humulis
Kornfibbla

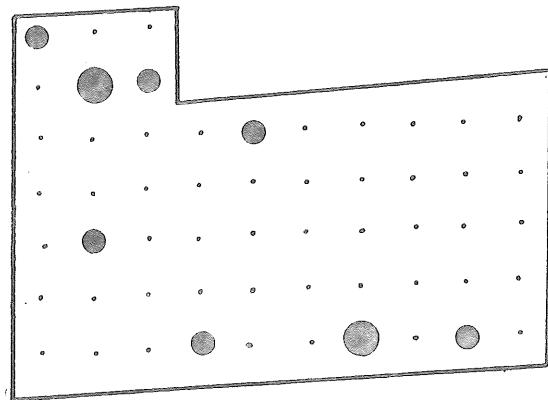

Succisa pratensis
Ängsvädd

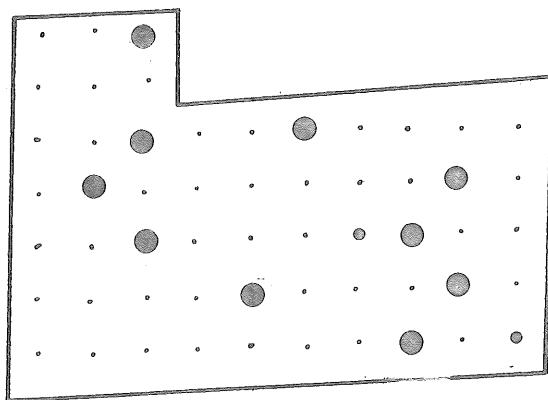
Taraxacum spp.

Maskros

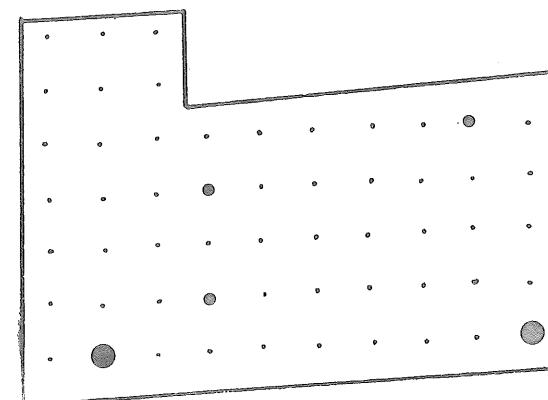
Trifolium medium

Skogsklöver

Trifolium pratense

Rödklöver

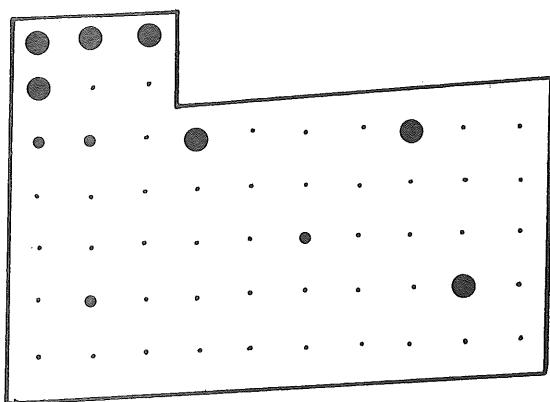

Trifolium repens

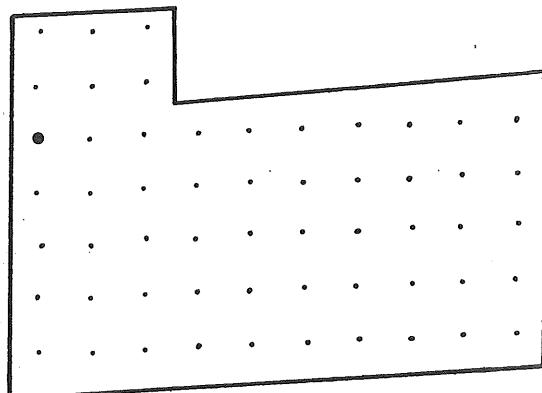
Vitklöver

Valeriana officinalis

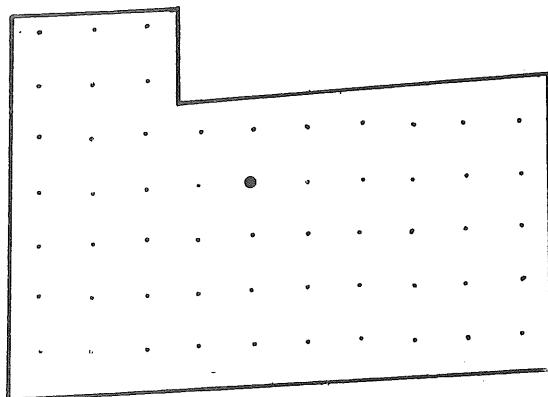
Läkevänderot

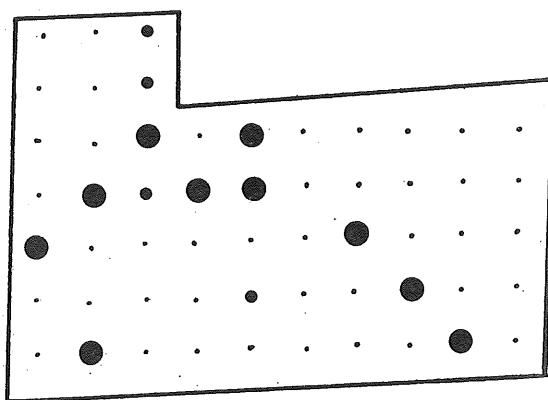
Veronica chamaedrys
Te-veronika

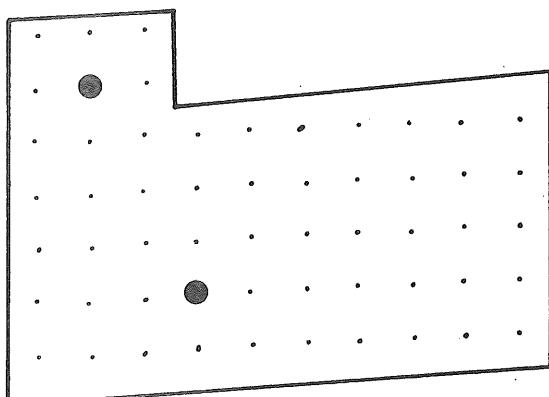
Veronica hederifolia
Murgrönsveronika

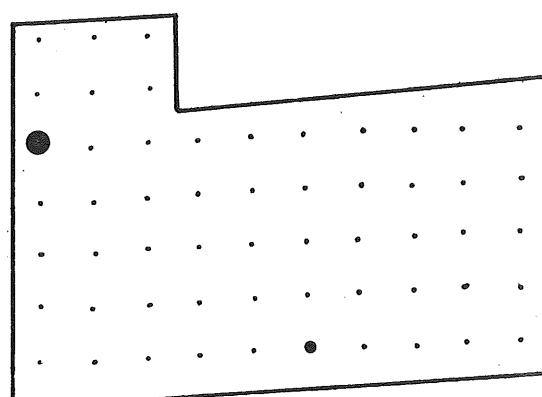
Veronica officinalis
Ärenpris

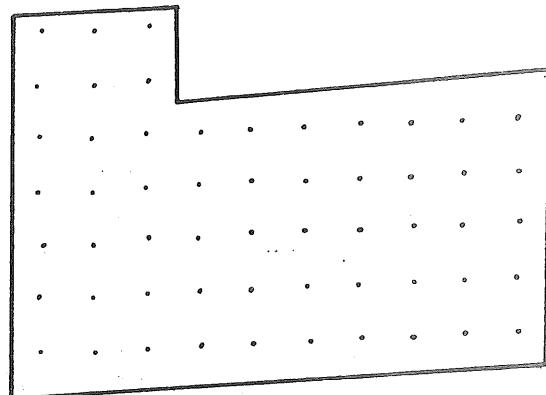
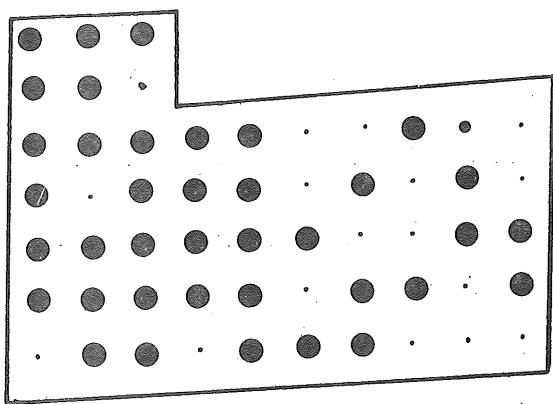
Vicia cracca
Kråkvicker

Vicia sepium
Häckvicker

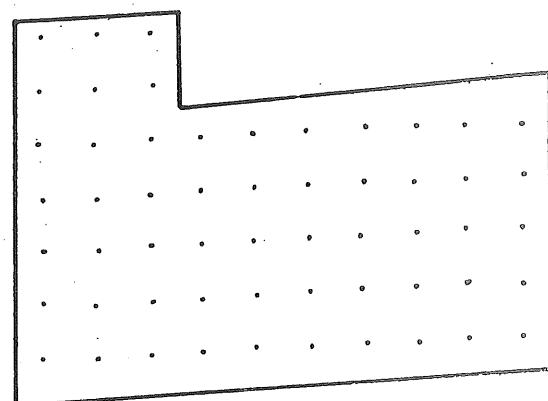
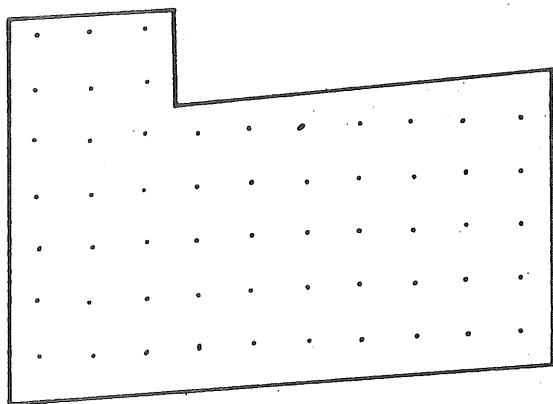
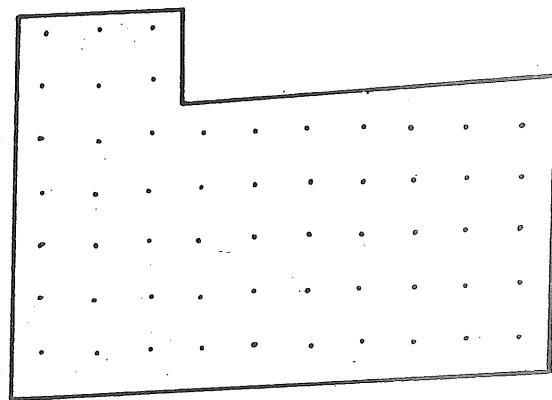
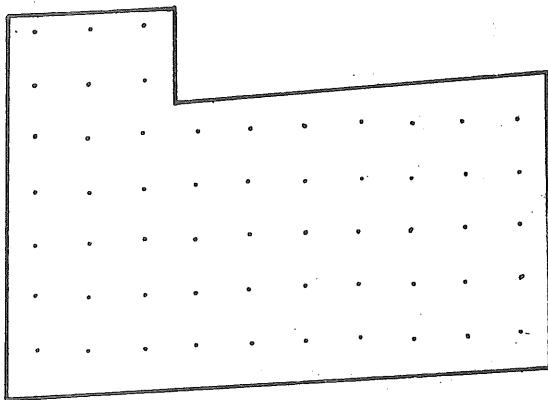

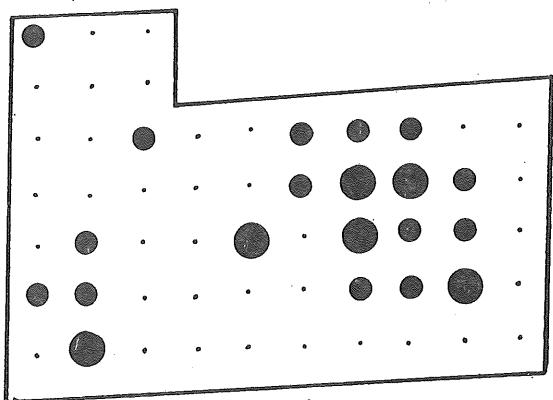
Viola mirabilis
Underviol

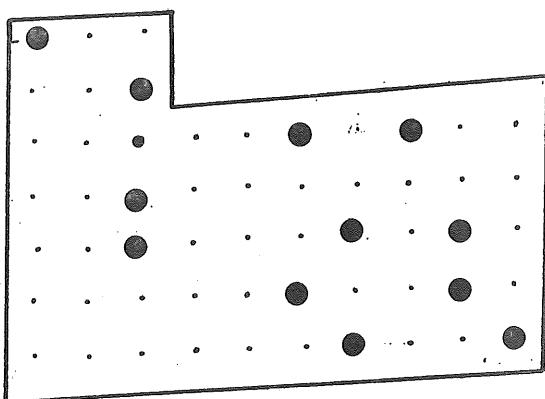
Viola spp.

Viol obest.

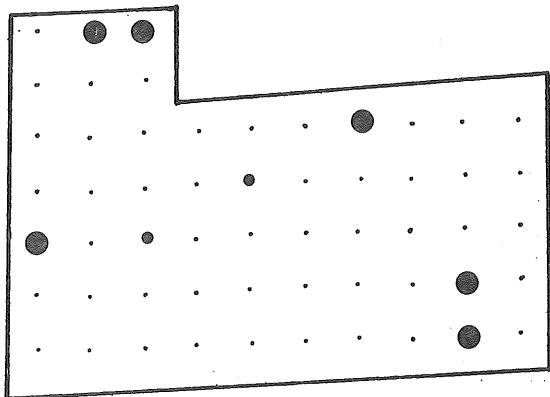

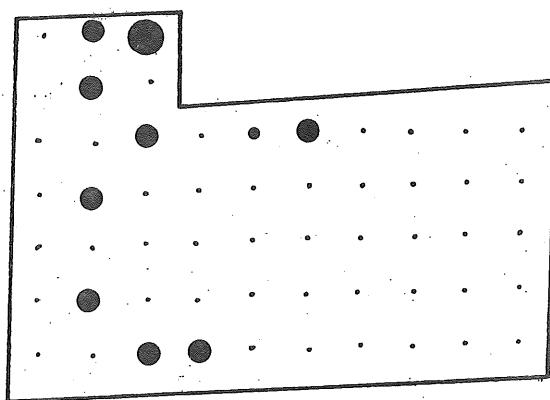
Agrostis tenuis
Rödven

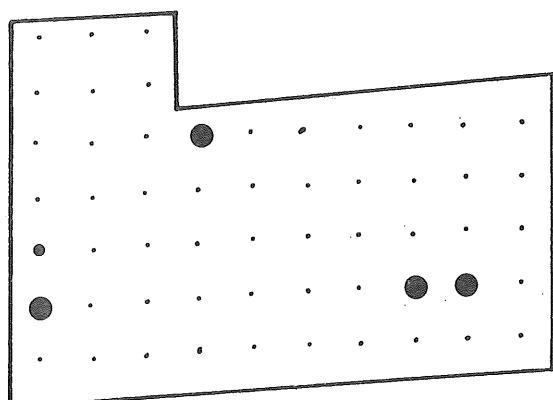
Anthoxanthum odoratum
Vårbrodd

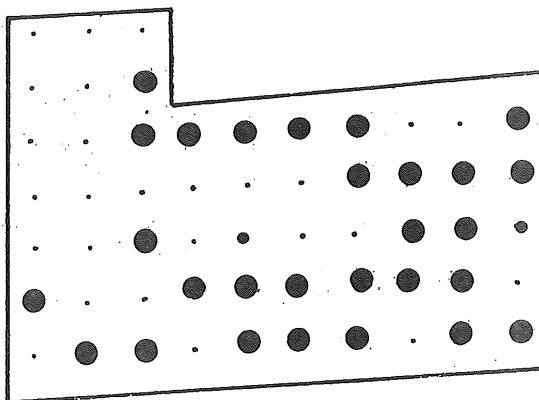
Arrhenatherum pratense
Ängshavre

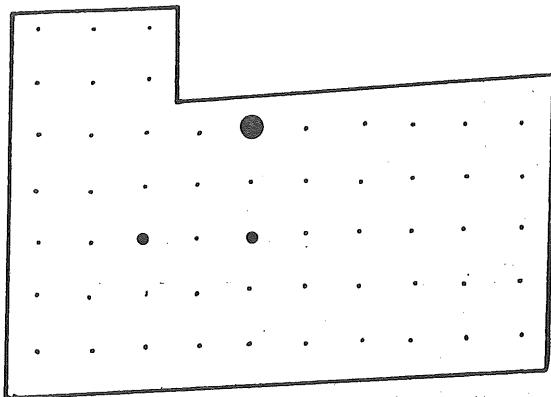
Brachypodium pinnatum
Backskafting

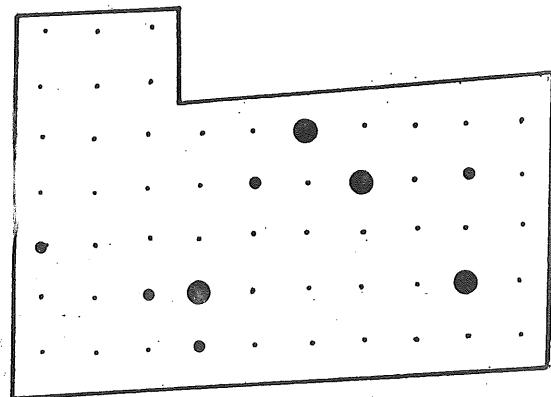
Brachypodium silvaticum
Lundskäfting

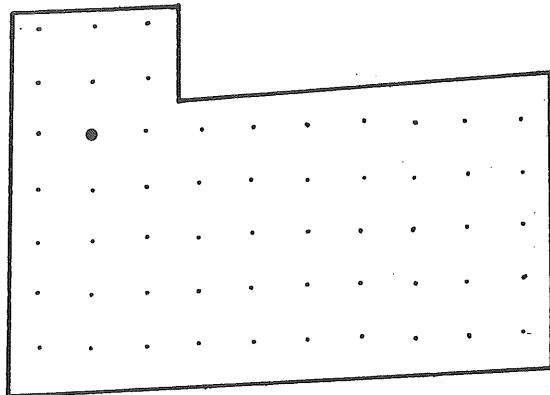
Briza media
Darrgräs

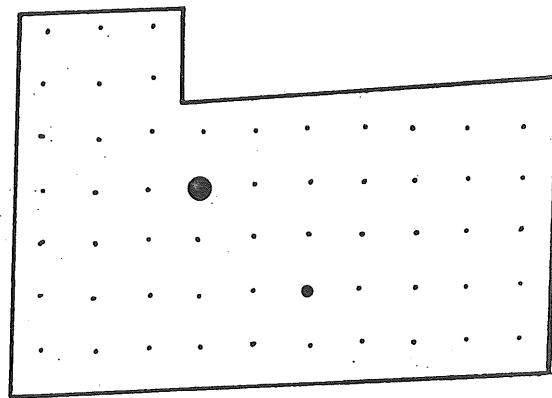
Carex flacca
Slankstarr

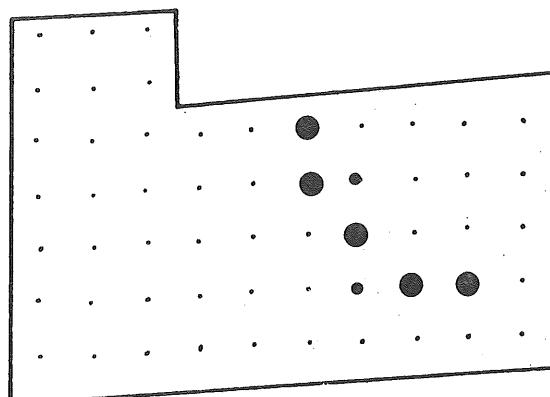
Carex nigra
Hundstarr

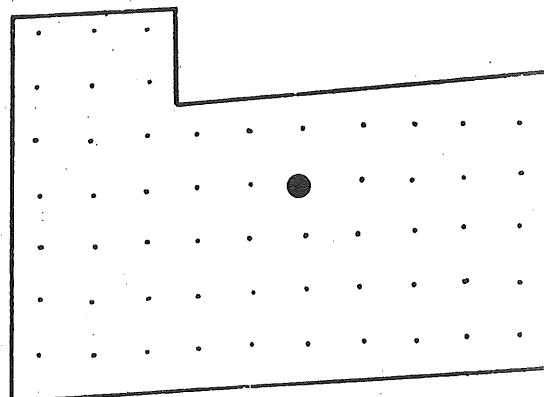
Carex ornithopoda
Fågelstarr

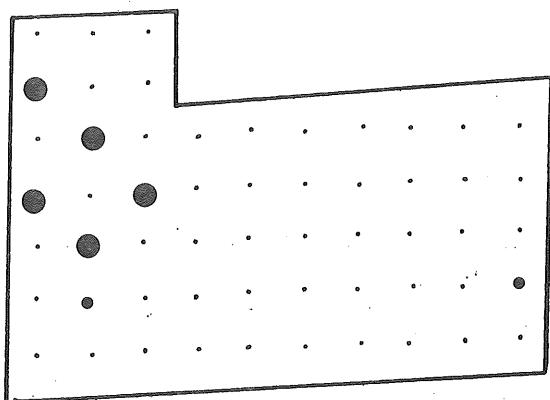
Carex pallescens
Blekstarr

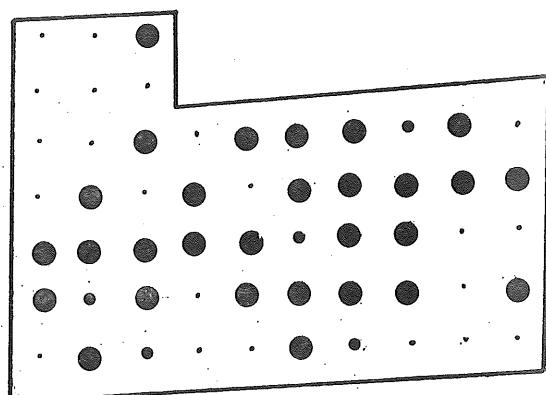
Carex panicea
Hirsstarr

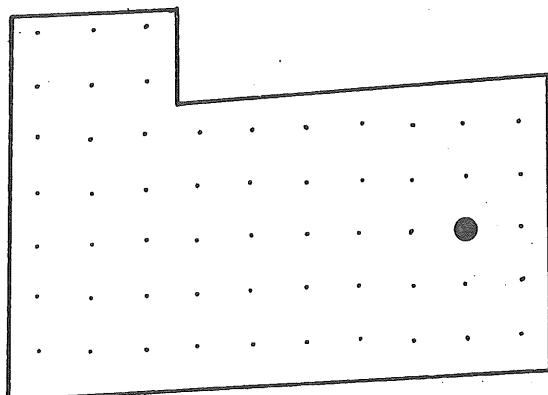
Carex pulicaris
Loppstarr

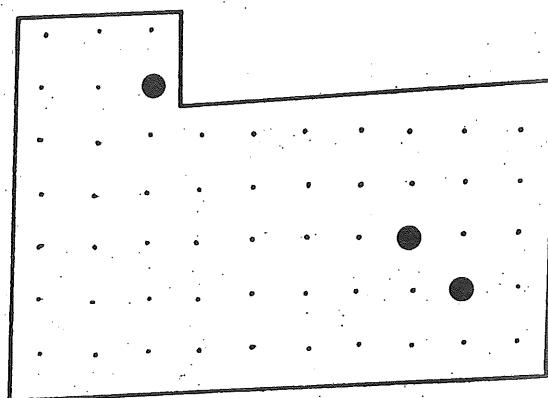
Carex sylvatica
Skogsstarr

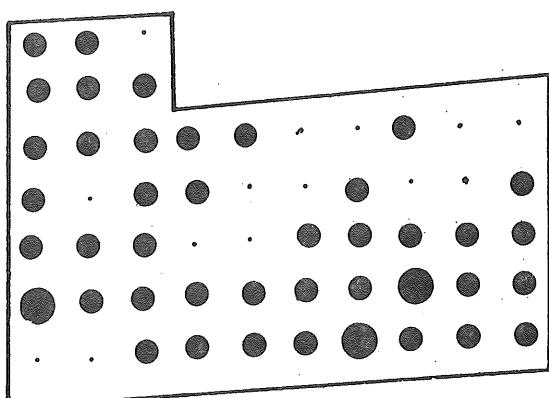
Carex tomentosa
Luddstarr

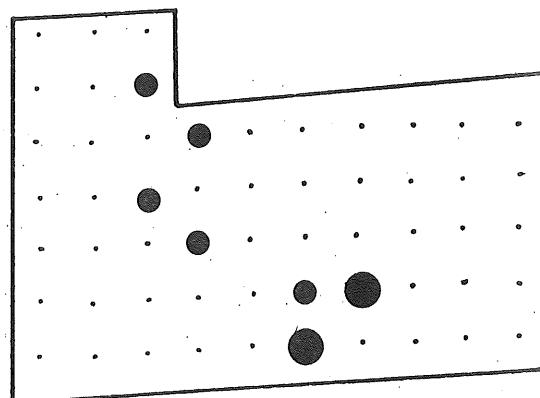
Carex sp.
Starr obest.

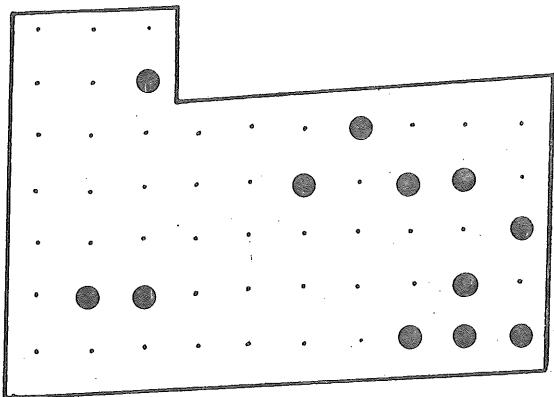
Cynosurus cristatus
Kamäxing

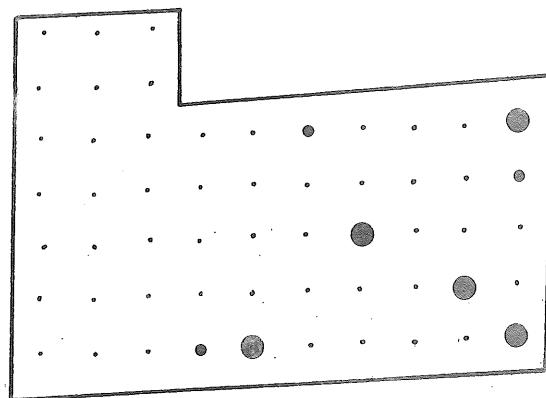
Dactylis glomerata
Hundäxing

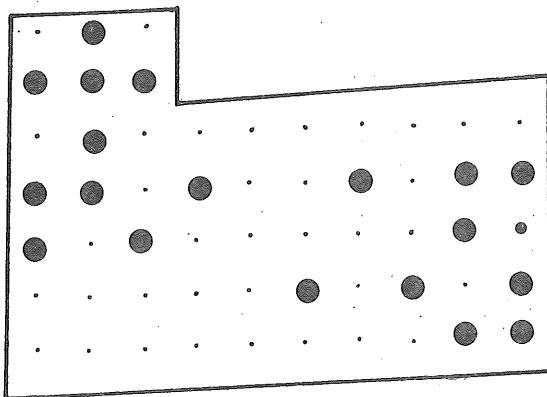
Deschampsia caespitosa
Tuvståtel

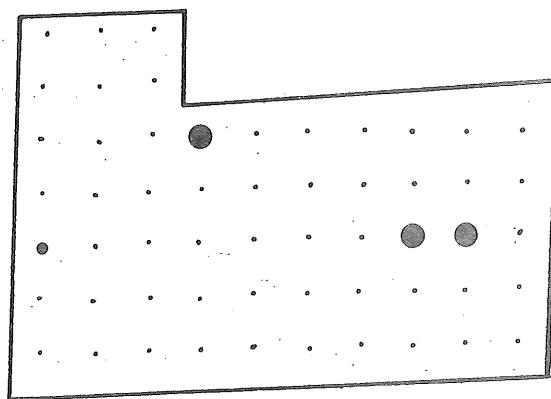
Festuca ovina
Fårsvingel

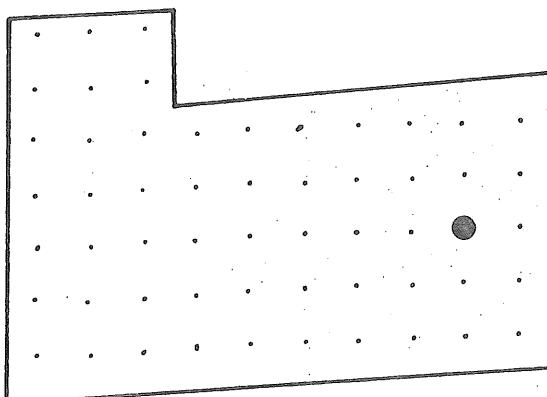
Festuca pratensis
Ängssvingel

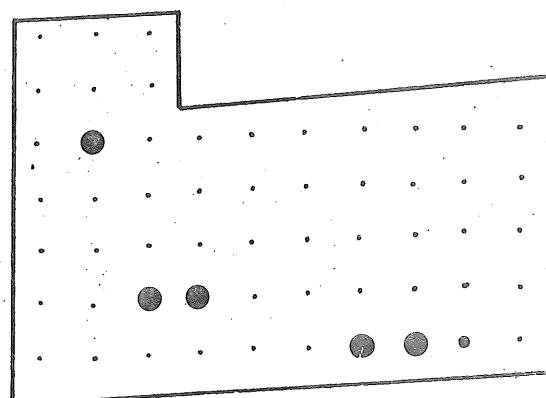
Festuca rubra
Rödsvingel

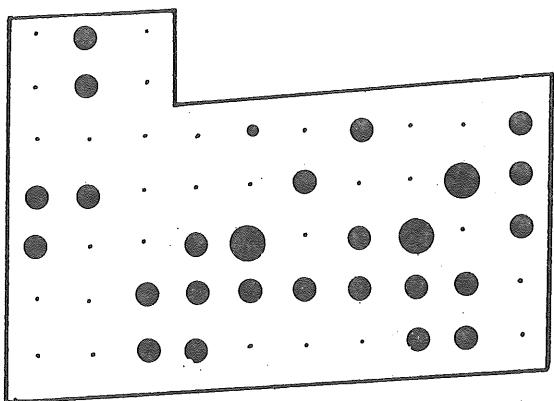
Luzula Campestris
Knippfryle

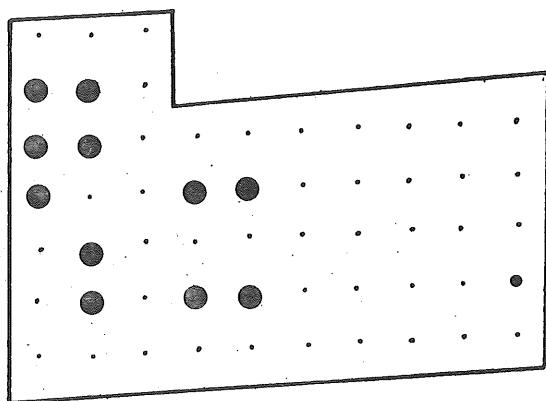
Luzula multiflora
Ängsfryle

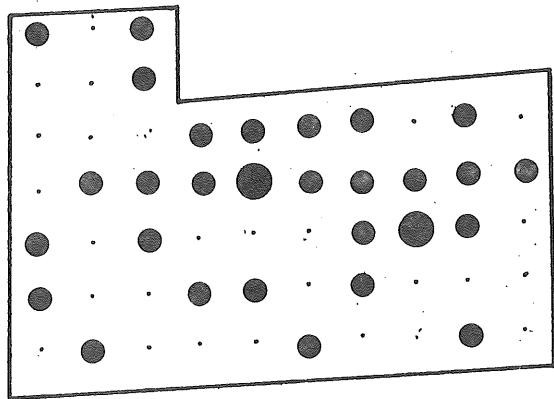
Luzula sp.
Fryle obest.

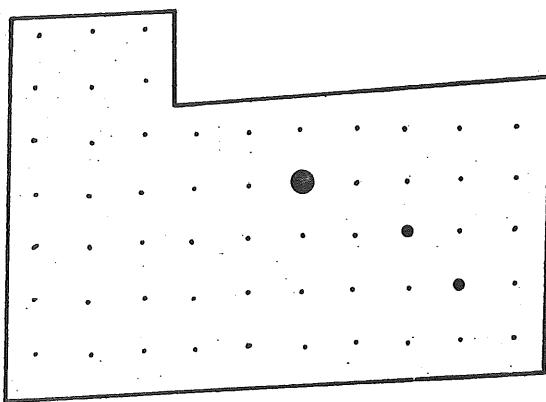
Poa pratensis
Ängsgröe

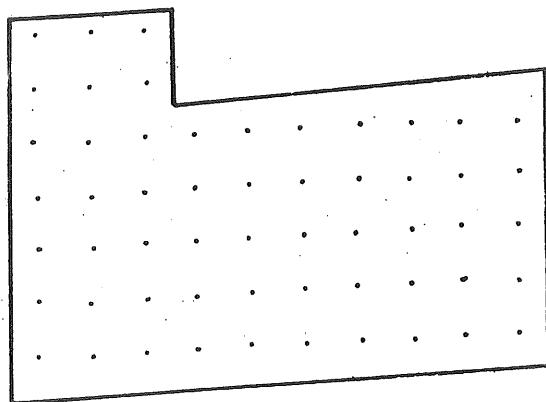
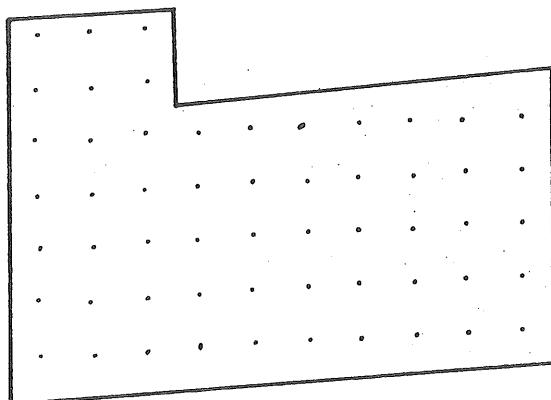
Roegneria canina
Lundelm

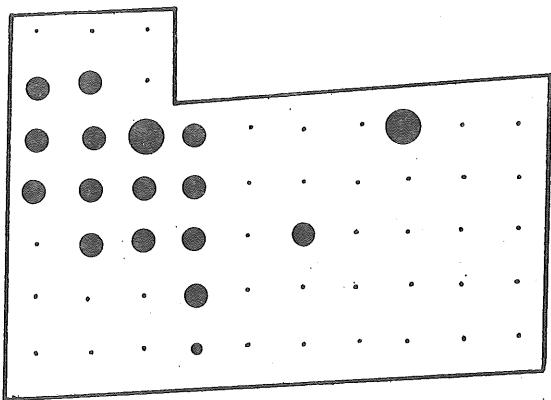

Sesleria caerulea
Älväxing

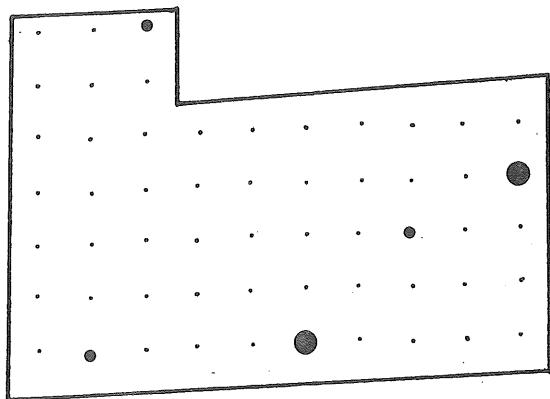
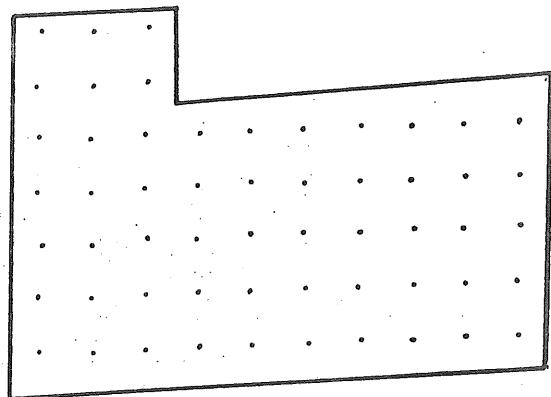

Sieglingia decumbens
Knägräs

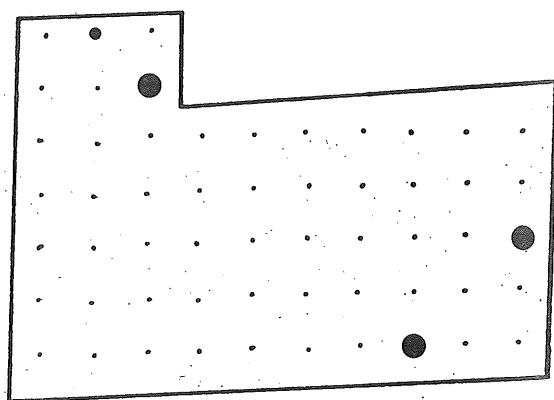

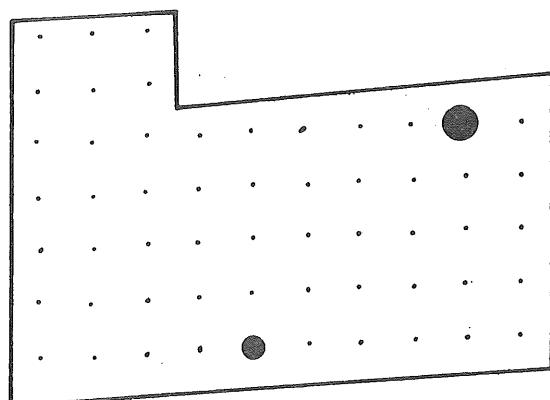
Melica nutans
Bergslok

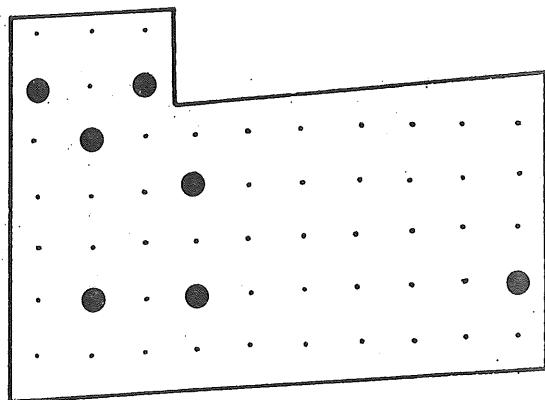
Phleum pratense
Timotej

Poa annua
Vitgröe

Poa compressa
Berggröe

Poa nemoralis
Lundgröe